

La Revista

3r trimestre 2015-2016

Índex

Sabieu que...?	
Sabieu que...? La revista	3
Ho fem nosaltres	
Entrevista a Jofre Cullell Ariadna Domingo i Laia Arcega	4
La Clàssica	
Dilluns 26 d'octubre: Excursió a l'EMBOION Biel Merino	5
Fem matemàtiques	
Participació del centre al concurs Fem Matemàtiques - 2016 Departament de matemàtiques	6
Un pipoema	7
Opinió	
"Llibertat" Aida Muñoz Jara	8
Els joves, actualment, no saben divertir-se Maisa Chtioui Garcia	8
La vida es incomprensible, no hay que ser inteligente para saberlo Mateu Esquiaga Fradera	9
Victòria mutilada Artau Pascual	9
Espai de creació	
Estimat Ozkar Mateu Esquiaga	10
Presentación cartas	10
Todo caos tiende al orden y todo orden tiende al caos Victor Silva Guapo	10
Vida y muerte Sergi Calduch	11
Memento mori Victor Silva Guapo	11
El Molí d'en Puigvert Cristina Juanhuix	12
La pintura a Girona Judit Díaz	14
Patinatge sobre rodes Clàudia Pérez i Eva Rojano	15
El conflicte del futbol a Vilobí Alba Rejano, Aina Gispert i Paula Sala	16
Espai de ciència	
Faust, de Goethe: la unió entre ciència i literatura Jordi Serra	18
I si en fem una pel·lícula?	
La porta de l'infern Elvis Mallorquí	20
Sant Jordi	
Concert i Premis literaris de Sant Jordi - 2016	22
Activitats del centre	
DENIP 2016	27
Compartint poetes! Carla Sánchez, Gabriel Mollfulleda, Clara Pratsevall i Chaimae Fergoug	28
Dia del medi ambient. 18 de març de 2016	29
Apadrinament digital Ivan Vilalta Jou	29
Impressions de Cracòvia	30
DELFI Scolaire	31
Jornada de Portes Obertes 2016	31
Més Ramon Llull	32
Velo-Bici una experiència fantàstica! Guillem Sanchez Roma	34
Intercanvi a Samatan Cristina Juanhuix	35
Sortida 2n Religió Miquel Bellvehí Massaguer	36
I Cicle de Música Estable de Santa Coloma de Farners	37
Celebrating Shakespeare	38
Obra de teatre a l'Auditori de Santa Coloma de Farners Maite Cruz	40
VISITA a Mª Antònia Canals al GAMAR amb les alumnes de 1r de TEI el passat 6 de maig	41
Projecte d'atenció a la infància Maite Cruz	42
Cuina i cuiners	
Recepta de gaspatxo de síndria	43
Sorbet de cacau	43
Tiramisú	43

LA REVISTA - 3r Trimestre curs 2015-2016 - Santa Coloma de Farners
 Correu electrònic: revista@santacoloma@gmail.com
 Edita: Institut de Santa Coloma de Farners
 Imprimeix: AG Cantalozella
 Dipòsit Legal: GI-242/2009

Equip de Redacció
 Laia Arcega
 Ariadna Domingo
 Artau Pascual

Portada:
 Mª Àngels Camarena

Contraportada:
 cartell de Sant Jordi,
 Joana Almansa

Coordinació de revista
 Sylvia Barragan
 Carme Soler

Bústia de col·laboracions
 Podeu fer-nos arribar els suggeriments, col·laboracions, articles, cartes... a coordinació de biblioteca o a algun membre del Consell de Redacció.

Sabíeu que...?

Sabíeu que...?

■ La revista

Un cop més, en aquesta secció us volem mostrar un racó de Santa Coloma que segur que heu vist moltes vegades tot passejant i que potser no sabeu què és.

Us ho presentem en forma de qüestionari i, si voleu, podeu participar en el concurs del "Sabíeu que...?" enviant-nos les respostes a l'adreça de correu electrònic de la revista: revistaessantacoloma@gmail.com

En el seu moment, ja veurem quin premi o obsequi podem oferir al participant guanyador, esperem que sigui un premi en metàl·lic destinat a la compra de llibres o material escolar.

Teniu de temps fins al 31 de juliol de 2016 !!

LE QUIZ

1. Aquest conjunt escultòric es troba situat al...

- a) parc de Sant Salvador
- b) parc de Can Malladó
- c) parc de Santa Coloma Residencial

2. L'autor es diu...

- a) Josep Martí-Sabé
- b) Jesús Carles de Vilallonga
- c) Glòria Morera

3. Aquesta obra s'anomena...

- a) Els cantaires de Farners
- b) Els pelegrins de Tossa
- c) Homenatge a Sant Salvador d'Horta

4. Aquesta obra va ser inaugurada...

- a) l'any 1989
- b) l'any 1979
- c) l'any 1999

5. Aquest conjunt escultòric està format per...

- a) 5 figures
- b) 6 figures
- c) 7 figures

6. La figura principal és...

- a) un pelegrí
- b) un sant
- c) un bisbe

7. A la seva dreta hi ha una figura femenina que...

- a) està cantant
- b) està resant
- c) està fent la bugada

8. Aquesta escultura està feta...

- a) de ferro
- b) de fusta
- c) de pedra

En la darrera edició en Xavier Martí Masó de 1r de Batxillerat ens va donar les següents respostes:

1. Aquest artillugi es troba situat al carrer

- a) Verge Maria

2. Es tracta de

- b) Premsa de vi i de cera

3. Es troba dins de l'espai arqueològic de

- c) Can Déu-Siau

4. Es creu que els seus orígens daten de

- a) Mitjans del segle XVII

5. Aquest aparell va funcionar fins a

- a) Inicis del segle XIX

6. Va ser restaurada i inaugurat l'any

- c) 2014

7. A sota d'aquesta estructura hi ha una mola de pedra que és

- b) Un plat de premsa

8. Aquesta estructura està feta amb

- b) Fusta de Roure

Totes són correctes llevat de la número 5 que ha de ser "Inicis del segle XX"
Per això rebrà un obsequi!

Enhorabona i gràcies per participar!!!

Ho fem nosaltres

Entrevista a Jofre Cullell

■ Ariadna Domingo i Laia Arcega

En Jofre Cullell és un alumne de l'institut que hi ha fet tot l'ESO i que ara actualment hi estudia 1r del cicle formatiu d'electricitat.

Aquesta vegada a la secció "Ho fem nosaltres" presentem una disciplina esportiva practicada per un alumne del centre, en forma d'entrevista.

Hola Jofre, explica'ns quina és la teva modalitat dins el món del ciclisme.

La meua modalitat és fer en un circuit de 4 o 5 km una sèrie de voltes que segons la categoria va segons el temps. Com a mínim has de fer una hora i quart. Abans de sortir et diuen les voltes, i els circuits solen ser tècnics i durs, amb pujades, salts...

Quan vas començar a practicar aquest esport?

Vaig començar a practicar aquest esport perquè el meu germà feia atletisme i ciclisme. Vaig començar en la categoria principal, ara sóc junior que és una categoria que va dels 17 fins als 18 anys.

Qui va ser qui més et va recolzar i et recolza?

Des de sempre he estat recolzat pels meus pares i el meu germà, i ara també tinc un gran suport per part del meu equip.

En quin nivell estàs competint?

Ara mateix estic competint en els mundials, o sigui a nivell internacional.

És molt car competir en aquesta categoria?

Tots els viatges i transports que cal fer per competir eleva molt el preu, però gràcies als patrocinadors aquests preus disminueixen, cosa que és de gran ajuda.

Quins premis i reconeixements has guanyat fins ara?

Per ara, he estat setè d'Europa en la categoria juvenil, campió d'Espanya en la categoria cadet de primer any (15-16) i segon any (16-17), campió d'Espanya de ciclocròs i campió de Catalunya diverses vegades.

Quins són els teus futurs reptes?

M'agradaria quedar entre els cinc primers en el campionat del món que es disputa aquest pròxim mes de juliol.

Pots combinar bé els teus estudis amb el teu esport?

El nostre centre és molt flexible amb les dates de concurs i m'animen a seguir endavant.

Acostumes a entrenar amb companys o tot sol? I a on ho fas?

Acostumo a entrenar tot sol, tot i que sé que a vegades pot tenir un cert risc afegit. Prefereixo fer-ho en solitari ja que així puc basar els entrenaments només en el que necessito millorar, i no adaptar-me. Tot i així tinc molts companys i també surto amb ells. El fet de competir a un nivell tan elevat m'obliga a entrenar en diferents entorns com pot ser per muntanya o per carretera.

Tens pensat dedicar-te en un futur a el teu esport?

Si puc avançar en les competicions i així guanyar-me bé la vida, m'agradaria molt poder dedicar-me a això.

A on són els campionats mundials?

Aquest any es fan a la República Txeca.

Hi ha molta rivalitat entre els competidors?

No, la carrera és la carrera, però a fora tots som bons companys, sobretot amb els francesos ja que sovint entreno allà.

Què creus que t'aporta aquest esport?

Crec que m'aporta sobretot haver d'estar molt concentrat i també molta constància.

Has estat reconegut com a esportista professional?

No, però l'any que ve rebré aquest reconeixement si tot va bé.

La Clàssica

**Dilluns 26 d'octubre:
Excursió a 'ΕΜΠΟΡΙΟΝ**

■ Biel Merino

El primer trimestre amb la classe de segon de Batxillerat Social i Humanístic vàrem anar a Empúries d'excursió. A un quart de nou del matí vam agafar el bus i ens dirigírem cap a Sant Martí d'Empúries (on s'hi va edificar la Paleòpolis per la mà dels grecs), i on vam esmorzar mirant el mar. Quin poble més bonic; ben petit, però molt acollidor. Quan travessàvem uns dels seus únics carrers em va passar per la ment venir a viure a Sant Martí durant la meua jubilació, no em preguntis per què.

Havent esmorzat vam tornar a agafar el bus cap a Empúries. Allà ens hi esperava l'Eusebi, el professor que ens acompanyaria durant tota la visita a les restes arqueològiques. Un home baixet, però molt simpàtic i animat. Es notava que sabia explicar i dominava els temes de què parlava. Tot el que ens explicava era realment interessant, sobretot quan ens comentava algunes curiositats, algunes de les quals a mi em fascinen.

L'explicació de l'Eusebi va començar a l'entrada de les restes, on ens va avançar tot el que ens explicaria i tot el que veuríem posteriorment. Seguidament vam caminar fins a la pròpia porta d'entrada a 'Εμπόριον. Personalment em van encantar les pedres ciclòpies de les torres del costat de la porta i de la muralla, les quals són realment molt i molt grans. Sempre em pregunto com les han encabít allà, o simplement com les han mogut; molts esclaus deuen haver mort fent aquestes feines...

Aleshores ens vam endinsar entre els carrerons de l'antiga ciutat grega, la Neàpolis. Només es conserva la base de l'estructura de les diferents ca-

ses, si se'n poden dir així, perquè realment eren molt i molt petites i només constaven d'una única i senzilla habitació. Els grecs tenien una vida molt austera, i es denota que la població no era gaire rica.

Després del recorregut per la Neàpolis, vam entrar al Museu, on hi ha la majestuosa escultura d'Asclepi o Esculapi. Allà, just al seu costat, vaig llegir-hi el text que tenia assignat. La sala on estàvem consistia en les mides exactes a les del temple on estava situada l'escultura durant la seva màxima esplendor. Al museu també hi vàrem veure la moneda que utilitzaven, la ceràmica indígena (purament pràctica, sense gaires detalls), i la ceràmica pròpiament grega (molt més bonica). També vàrem veure el mosaic que anteriorment havíem comentat a classe, entre moltes altres coses.

Finalment, després de menjar-me un tupper sencer d'espaguetis a la carbonara tot caminant, vam passar per la ciutat llatina, *Emporiae*. Si anteriorment parlàvem de majestuositat amb la muralla ciclòpia, crec que em quedava curt per definir l'antiga ciutat llatina, les seves domus, l'àgora, l'entrada amb el seu *fallus* i l'amfiteatre fora de les muralles.

Quan ho vam haver vist "tot" ens vam acomiadar de l'Eusebi, vam pujar al bus i vam tornar cap a Santa Coloma, i en el meu cas cap a Vilobí. En general, molt bones sensacions.

Fem matemàtiques

Participació del centre al concurs Fem Matemàtiques - 2016

■ Departament de matemàtiques

Una de les activitats que es proposa des del departament de matemàtiques del nostre centre és la participació en diferents concursos en què es premia la lògica, el raonament i el càlcul. Un exemple d'aquests concursos és el Fem Matemàtiques, que es realitza a 6è de primària, 1r d'ESO i 2n d'ESO a tots els centres de Catalunya.

Enguany, només la fase inicial del concurs, ha tingut una participació de 10.000 alumnes. Aproximadament un centenar d'aquests alumnes participants eren del nostre centre. Aquesta fase inicial consistia en la realització en grup de tres problemes.

Les proves de la primera fase, realitzades a l'institut mateix, consistien en la resolució en grup de tres problemes. A tall d'exemple, un dels problemes proposats als alumnes de 1r d'ESO en aquesta primera fase era el següent:

Problema 1. (Fem Mates 2016, 1a FASE, 1r ESO)

Pots col·locar els nombres de l'1 al 19 en els punts d'aquesta figura de manera que els tres nombres de cada costat dels triangles que es poden formar en la figura sumin 22?

D'una trentena de centres participants a les comarques gironines, un equip de 4 alumnes de 1r d'ESO dels nostres va quedar classificat per la segona fase, que es va celebrar el dissabte dia 30 d'abril a l'institut escola Bell-lloc del pla de Girona.

En aquesta segona ens van representar: **Damià Noguera, Alba Tejedor, Max Truong i Ivan Vilalta**, alumnes de 1r d'ESO F.

La segona fase consistia en la realització d'una prova individual per nivells (6è de primària, 1r d'ESO i 2n d'ESO) i d'una prova per equips mix-

ta (els equips eren constituïts per alumnes de diferents nivells i diferents centres).

Ambdues proves varen comportar un resultat important pel nostre centre. De la prova d'equips va guanyar l'equip Euler, del que n'era membre **Max Truong**, i de la prova individual es va classificar per la tercera fase a nivell de Catalunya **Ivan Vilalta**.

La fase final de concurs es realitzà a l'INS Jaume Vicens Vives de Girona el passat dissabte dia 21 de maig.

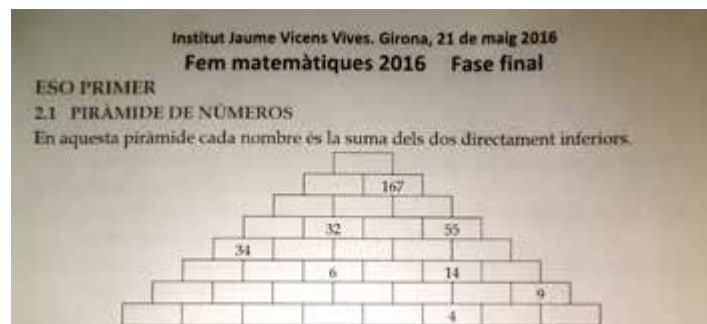
En aquest cas, la prova va consistir en tres fases. La primera era una prova individual, on l'alumne havia de resoldre tres problemes del seu nivell en una hora i mitja. La segona era una prova de la Copa Cangur, on es resolien en grups de diferents nivells un total de 13 problemes. Finalment, la tercera prova era una gimcana per Girona, en la que havien de resoldre, en grups, diferents problemes que s'anaven trobant pel camí. Proposem un exercici que s'havia de resoldre a la prova individual:

Fem matemàtiques

Problema 1. (Fem Mates 2016, 3a FASE, 1r ESO) PIRÀMIDE DE NÚMEROS:

En aquesta piràmide cada nombre és la suma dels dos directament inferiors. Trobeu tots els nombres que falten per completar la piràmide:

Tot i no aconseguir cap premi, la participació de l'Ivan al concurs va ésser exemplar: va treure un resultat molt bo a la prova individual i va liderar les dues proves de grup.

Felicitem tots els nostres alumnes participants i els encoratgem a seguir gaudint de les matemàtiques!

Un pipoema

El departament de matemàtiques ha iniciat aquest any una nova activitat amb el propòsit d'incentivar el gaudi de les matemàtiques entre l'alumnat. L'activitat, anomenada "El problema del mes", ha consistit en proposar la resolució de problemes. Una vintena d'alumnes ha seguit la proposta i esperem que la bona acollida continuï l'any que ve.

Però ara volem fer esment especial del problema del mes de març, on es volia commemorar alhora el Dia Mundial de la Poesia i el Dia Internacional del nombre pi. Per aquesta raó, es demanava als alumnes que escrivissin un pipoema, és a dir, un poema on les successives paraules tinguessin el nombre de lletres donat per les xifres del nombre pi.

Com a exemple del resultat d'aquesta proposta publiquem el pipoema escrit per la Georgina Torra, alumna de 1r de batxillerat:

Nit,
o dolç i oblit.
Momentani fi elidit.
Desig del ferit.
Estranya temptació.
Anheles despertar del no
del proscrit
sens deliri.

Opinió

“Llibertat”

■ Aida Muñoz Jara

Quan llegim la paraula ‘llibertat’ segurament a tothom li ve a la ment la definició de fer el que vols (pensar, actuar...) Realment, aquesta paraula té molts significats i l’hauríem de portar escrita només néixer. Malauradament no és el cas d’avui dia. Però, ¿per què no som lliures? I crec, que jo en tinc la resposta; la societat. Si t’hi pares a pensar, tothom està enllaçat amb tothom. Vull dir, que tots som persones, som com som i cadascú és diferent, però a la vegada som iguals. Ens creem les nostres pròpies normes, que nosaltres mateixos les complim, i en el fons, per culpa d’aquestes normes, no fem el que ens agrada. Un exemple clar, podria ser un noi al qui no li agrada estudiar, no té interès en el coneixement, ni el tindrà mai. I què passa si no estudia, no es treu una carrera, etc.? Doncs clarament, que aquest noi no tindrà pas un bon futur, o això diuen. No tindrà un treball, i sense treball no podrà mantenir-se per ell mateix. I per què aquest noi no pot deixar el seu niu, marxar lluny, i viure del que vulgui i on vulgui? Quina bogeria! Els seus pares no estarien orgullosos d’ell, els seus amics el prendrien per boig conjuntament amb la resta del món (excepte els que pensin igual que ell). No obstant això, aquest noi podrà fer dues coses. Pensar per ell mateix, o fer cas a la societat. I és clarament el que em refereixo. El que vull dir és que estem adoctrinats a pensar, no per nosaltres mateixos, sinó pensar què pensaran els altres de què fem, així, deixar-nos sense llibertat.

Tenim por de ser exclosos i ser nosaltres mateixos, fer les coses que ens agraden, o que veritablement ens agradaria fer.

O sigui, que la conclusió final d’aquesta opinió és que tu i tothom, té la llibertat a pensar i fer el que vol i ningú hauria d’impedir-ho (sempre i quan, respectem les idees dels altres).

Els joves, actualment, no saben divertir-se

■ Maisa Chtioui Garcia

“Quan era petit, em passava les tardes jugant al carrer amb els meus amics”.

Qui no ha sentit dir aquestes paraules als seus pares? Nosaltres podrem dir el mateix al cap d’uns anys? Jo penso que la gran part del joves, no podran.

Els joves d’aquesta generació ja no són els d’abans. No tenen límits. Parlo de nois d’11 anys que ja fumen i consumeixen begudes alcohòliques, parlo de noies de 12 anys enviant o penjant fotos eròtiques per internet i tenint conversacions amb altres nois com si tinguessin 25 anys. Això, realment, és diversió? Jo penso que no.

Molts ens preguntem, de qui és la culpa, i jo ho tinc molt clar: els pares. Ells eduquen els seus fills, ells marquen els límits, són els models a seguir. Un jove no sortiria al carrer si un pare o mare no ho permet. Una noia no enviaria fotos despullada per internet si els seus pares la controllessin més. Un noi o noia, no fumaria ni consumiria alcohol si els pares prestessin més atenció.

Amb aquestes paraules estic desitjant que els nens tornin a divertir-se com els d’abans. Que busquin altres maneres de divertir-se, ja sigui jugar al carrer, parlar i debatre amb els amics sobre alguna cosa, fer el màxim d’esport possible i buscar noves aventures. Intentar viure intensament la joventut, ser feliç, i aprofitar aquest temps que tenim i que ja no podrem tornar a viure.

Perquè així, d’aquí uns anys, puguem explicar als nostres fills, com ens ho hem passat de bé a la nostra joventut.

La llibertat guiant al poble - Eugene Delacroix.

Opinió

La vida es incomprensible, no hay que ser inteligente para saberlo

■ Mateu Esquiaga Fradera

A veces hay personas que te hacen reflexionar sobre la vida. Una de esas ha sido para mí Valentí Sanjuan, un periodista y deportista catalán.

Este artículo no deja de ser una visión personal de una de las reflexiones que transmite y mi conclusión del tema.

La vida es incomprensible y no hay que ser muy listo para saberlo, ni haber hecho una tesis sobre el tema. A veces intentamos comprenderla, eso no es malo. Malo es creer que la entiendes.

Mucha gente piensa que vivir plenamente es llegar a viejo, tener el cargo que desees, cobrar un sueldo de narices... ¿Y si no es así, qué? ¿Y si realmente estás haciendo algo que no te llena y no te das cuenta? Eso es estar vivos pero muertos, arrastrándote en el transcurso del tiempo, siguiendo la renfe de la vida, sin pensar en disfrutar, sin ilusiones, sin metas, sin pensar en sentirte vivo...

Muchas veces te planteas las cosas pensando como reaccionará tu entorno, si estará bien visto por la sociedad... Pues no, así no debería ser. ¿Por qué no haces lo que realmente te gusta? ¿Que más da lo que piensen de ti? Vas a morir, como todos, antes o después, hagas lo que hagas, hoy, mañana o dentro de diez años. A todos nos van a meter en un cajón de pino, o de aglomerado si no te lo puedes permitir.

¿Por qué no sales ahí fuera y haces lo que te gusta, lo que te hace sentir vivo? No se trata de vivir como un kamikaze (bueno, allá tú), pero no te sientes en el sofá esperando a que te mueras, o a que te anuncien que te vas a morir que viene a ser casi peor.

Nadie sabe lo que hay después de la vida, y si lo sabe, no ha vuelto. ¿Así que para qué preocuparse? Si te vas a ir igual. No vayas a esperar que haya dos vidas, porque si no puede que te jodas. Que te arrepientas, que te quede la lista sin cumplir, la lista de metas, las que no cumpliste por miedo a que te criticaran, por miedo a que te llamasen loco, por miedo a fracasar, a perder.

No lo hiciste porque no lo intentaste, te pusiste mil excusas que te calmaron la conciencia. Te quedaste tranquilo, sin remordimiento alguno, porque creías que no podías. Pensaste que hiciste bien en no intentarlo, que hubieras fracasado. Y puede que lo que no sabías es que podías.

Victòria mutilada

■ Artau Pascual

Al llarg dels anys, el concepte de victòria mutilada s'entén com un dels factors que va desencadenar el feixisme a Itàlia, i m'explicaré.

El 1915, ja començada la Primera Guerra mundial, Itàlia canvia de bàndol i s'uneix a la Triple Entesa de Gran Bretanya, França i Rússia per fer front als Imperis Centrals (Alemanya i l'imperi Austrohongarès, tot i que després s'uneixen Turquia i Bulgària).

La Guerra, que acaba amb victòria dels aliats (amb la intervenció també d'Estat Units) el 1918, té un epíleg el 1919, amb el Tractat de Versalles, un acord per posar fi a la guerra entre els Aliats i els Imperis Centrals amb la firma de més de 50 països.

El tractat també estipulava que Alemanya patiria les conseqüències d'haver perdut la guerra i veuria molt limitat el seu poder, a més de veure com es reduïa el seu imperi. Aquesta decisió, lògica i necessària, va venir acompanyada d'una altra que faria entrar en desesperació a Itàlia i als italians: després d'una gran quantitat de víctimes de guerra i unes destrosses irreparables, veurien que la seva recompensa era molt poca comparada amb la de la resta de guanyadors, cosa que va fer que es comencessin a escalfar motors per una segona guerra mundial.

Bé, doncs salvant les distàncies, el Barça té una certa similitud amb el desenllaç de la guerra o, almenys, ha patit un altre estil de victòria mutilada.

Després de sobreposar-se a un inici complicat de lliga, el conjunt blau-grana va passar a optar a tots els títols, gairebé semblava que a Europa ja tenien posat el nom del Barça allà on va el del guanyador de la Champions.

Malgrat tot, el Barça va ser eliminat per l'Atlètic de Madrid en una eliminatòria depriment, i després va iniciar el declivi: un cop amputada la tercera pota de l'altre trident, el de trofeus, es va entrar en una depressió de què es va sortir com se'n havia entrat: al cop de corneta de Messi.

No estem celebrant un triplet, però hauríem d'aprofitar aquest doblet per comprovar com de mal habituats estem: una temporada on "només" guanyem la Copa i la Lliga és certament una mala temporada?

És un fracàs no haver guanyat aquesta Champions? No. A la Champions hi van trenta-dos equips, 8 dels quals són campions de les seves lligues i els altres 24 estan entre els 3 o 4 classificats. Matemàticament, és 1/32 part de guanyar cada any. Sentimentalment, és una altra història: sentim com si faltés una part del triplet, el títol que desitjàvem, sentim com si la victòria no fos complerta, fos mutilada.

Espai de creació

Estimat Ozkar

■ Mateu Esquiaga

Estimat Ozkar,

T'envio aquesta carta perquè sàpigues que estic viu.

Ja ha passat tot, s'ha acabat la guerra. Jo estic viu, però mort per dintre. No em queda res, ni família, ni amics, ni diners, ni casa. La guerra s'ho emporta tot, fins i tot a tu mateix. No he tornat a ser el mateix, veig trens carregats d'ànimes que marxen cap al no-res. Tots tornen buits. Ningú se'n recorda d'ells, estan oblidats per tothom. Es parla de nombres i no de vides quan no saben el que van viure. Jo em vaig salvar, però potser hauria preferit morir amb els meus, amb els meus pares, amb els meus germans... Vaig decidir no fer-ho, viure per explicar-ho, recordar el genocidi de sis milions de vides. Vaig recórrer, mort de gana, topant amb tot, els carrers de la meua Varsòvia, una Varsòvia destrossada, sense vida, inerta, carrers i edificis que faltaven i milers de vides absents.

Els aliats parlen de victòria, jo no hi he guanyat res, ho he perdut tot, fins i tot el seny.

Ismael

Presentación cartas

Se podría decir que hoy en día las cartas ya no se llevan, la gente usa los móviles o los e-mails, que son más rápidos y nos permiten comunicarnos instantáneamente con cualquier persona a cualquier parte del mundo, pero estas vacaciones de Semana Santa hemos hecho una actividad que nos ha permitido comprender como era la comunicación hace solo unos años. Cada uno de nosotros ha escrito una carta y la ha enviado, de tal manera que todos hemos recibido una.

Todo caos tiende al orden y todo orden tiende al caos

■ Victor Silva Guapo

Hubo una vez un orden tan idílico como inexistente, la Nada, que no convenció a Nadie y provocó la más catastrófica de las guerras, obviamente sin precedentes y, por el momento, sin sucesores dignos, el Gran Estallido. Los nietos de la revolución decidieron legislar aquel nuevo Estado que hasta entonces se regía por la arbitrariedad y el no regirse. Convencidos de aportar las más íntegras leyes, formaron la Física, la Química y la Matemática para consagrar el eterno orden que ellos anhelaban, aquella norma a la que acogerse, aquel paternalismo.

No fueron pocos los que osaron levantarse contra aquel gobierno totalitario, y tantas fueron las osadías como los fracasos. Hubo algunos que lo hicieron por asfixia, pues el sistema los oprimía, otros fueron causados por mera soberbia, y así sucumbieron a ser aplastados. Pongamos un claro ejemplo:

La humanidad llamó caos a su condición animal y puso al orden de nombre civilización. Nombró reyes para que asegurasen las bases de la estabilidad que años más tarde las nuevas generaciones consideraron arcaicas y despóticas. Así se destruía el orden, acción que apodaron rebelión, y se volvía a adorar un caos llamado guerra. Sin embargo el apetito por la normativa volvió a sonar en los corazones de los humanos e impusieron las normas de la república. Las destruyeron. Recuperaron la monarquía. La destruyeron. Mezclaron matices de monarquía y república. Los destruyeron. Incluso tuvieron la descabellada idea de reglamentar el caos. Por supuesto, también lo destruyeron. Hartos de lo que descubrieron que no era más que una rueda que giraba sin cesar repitiendo la historia tercamente, decidieron emprender una estratagema definitiva: rebelarse a su Dios, orden supremo. Algunos ignoraban que esto los destruiría a ellos antes que nada, otros lo sabían pero lo aceptaban. Los primeros llegaron a pensar que se coronarían reyes o dioses del Paraíso del Caos, pues la frase *memento mori* estaba escrita en una lengua muerta que habían decidido no estudiar precisamente por ser mortal.

¡Pobres ilusos que perecieron por ignorar el origen de la grandiosidad del líder que pretendían destronar! Y es que el orden idílico e inexistente, la Nada, era infinita en espacio y tiempo, pues se mantenía ajena a estos por ser leyes que ni siquiera tenían cabida conceptual en sí misma; y el Caos padre, el Gran Estallido, no estaba sino empezando a extenderse y su máxima arbitrariedad le permitía extenderse tanto como podía desobedecer a su nieto Cronos.

De esta forma, la equivalencia de poderes de la Nada y el Gran Estallido se complementaban de tal forma que evidenciaban que todo caos tiende al orden y todo orden tiende al caos.

Espai de creació

Vida y muerte

■ Sergi Calduch

Esta es una historia de dos almas que como todos tuvieron una vida que contar. O quizás no.

Dos almas, una pura, lo más irreal que existe, siempre feliz, más llena de color y entusiasmo que jamás habrá visto nadie. Optimista, con sueños y metas que cumplir, con ganas de todo y más.

Y otra alma, simplemente vacía, desconocida para todos, pero es el destino de cada uno de nosotros, todos acabamos por conocerla, y antes de hacerlo nos volvemos como ella.

Estas almas tuvieron su historia en tiempos donde ni los dinosaurios acechaban. Tuvieron un encuentro donde se enamoraron perdidamente y sin remedio. Los opuestos se atraen, dijo alguien. Quizás sea así al fin y al cabo.

Su historia de amor siempre fue bien, incluso con sus enormes diferencias, no se contagiaban la una a la otra de sus "personalidades". Nunca tuvieron razones para amarse, pero igualmente lo hacían, a veces no hay que buscar el qué, ni el cómo, a veces simplemente pasa. Como pudieron dos cuerpos tan diferentes enamorarse? Cuando menos podemos tener algo, más lo queremos y a lo que más queremos es a lo que más nos aferramos. A lo mejor era esa su razón para quererse.

Pero igual que todo, su historia terminó, y lo hizo igual que empezó. No hubo un qué, ni un cómo, simplemente pasó. Y sus mentes lo buscaban, buscaban qué los hizo enamorarse, cómo se enamoraron y nunca hubo la respuesta.

Cada uno siguió su camino, pero no se olvidaban. El alma pura llena de sueños mandaba regalos, diferentes, iguales, grandes, pequeños, de todo. Constantemente. Los regalos se "enviaban" llenos de vida y alegría, igual que la propietaria. Pero estos, al hacer un largo viaje para llegar a su destinatario, llegaban apagados, sucios, rotos, cansados. Como la destinataria. Esta, recibía los regalos y los guardaba para siempre, haciendo ver que había olvidado su amor por aquella alma tan extraña.

Esta es la historia del amor de polos opuestos, de como la vida y la muerte se amaron y jamás se olvidaron. La vida manda regalos a la muerte, estos tienen un largo viaje, pero la muerte los recibe y los sumerge en una paz desconocida, y por eso temida. Para siempre.

Memento mori

■ Víctor Silva Guapo

¿No fue la soberbia el pecado que llevó a Lucifer a descender al Averno?

Memento mori.

¿El hombre es el ser vivo más poderoso e inteligente?

Memento mori.

¿El hombre (sobretudo aquel que pertenece a la etnia caucásica) pondrá el orden que la Tierra necesita con sus civilizaciones?... ¿Civilizar significa imponer un dogma y un gobierno paternalista a una sociedad cuyo dogma y gobierno consideras inferiores y rudos?

Memento mori.

El hombre levantó su propio imperio sobre las ruinas de la tierra que se empeñaba en destruir.

Memento mori.

En ese imperio el hombre se impuso dictador de unas leyes y protocolos que a él le parecieron dignas de definir aquella conducta civilizada y por ende, distinta al resto de los seres salvajes.

Memento mori.

Así el hombre se declaró independiente de los demás animales, olvidó que él formaba o había formado parte de aquel reino que repudiaba e intentó subyugarlo o devastarlo.

Memento mori.

El hombre en su desenfrenado afán de progreso y superación creó problemas para justificar sus ambiciosas invenciones bajo el nombre de "soluciones".

Memento mori.

El hombre desafió a Cronos el engulle-dioses y se propuso sofisticar su civilización a una velocidad superior a la que corría el titán.

Memento mori.

Hubo una época donde los ancianos eran los sabios y los jóvenes sabían que la experiencia es progenitora del conocimiento.

Memento mori.

Mas aquella vertiginosa velocidad de progreso, aquel temerario desafío al dios del tiempo, aquellas innovaciones y cambios constantes, inadvertidos y casi espontáneos, hicieron que las asentadas costumbres de las antiguas generaciones no permitiesen asimilar las actualizaciones en la civilización que permanecían exclusivas para los jóvenes que nacían con ellas.

Memento mori.

El progreso que antes duraba milenios, pasó a tener lugar en siglos, lustros, décadas, años, meses, semanas, días, horas, minutos, segundos, y, finalmente, instantes.

Memento mori.

El imperio fue gobernado por jóvenes que no escuchaban a sus ancianos.

Memento mori.

Así fue como la falta de experiencia y la fugacidad de la vida racional de una persona derivó en un imperio basado en doctores con cien mil títulos que conocían el procedimiento de un alimento desde su cavidad bucal hasta la asimilación de sus nutrientes pero ignoraban como llevarse esa manzana a la boca.

Memento mori.

Espai de creació

El Molí d'en Puigvert

■ Cristina Juanhuix

La Fundació El Molí d'en Puigvert és una Fundació Privada de Palafròls que neix l'any 2002 com a un projecte d'ajuda a la integració laboral i social per a persones amb trastorns de salut mental.

El seu objectiu és contribuir que la persona amb una malaltia mental millori les seves competències professionals i pugui incorporar-se al món del treball de forma normalitzada, així com també contribuir al canvi en la percepció que té la societat de les persones afectades per una malaltia mental.

La façana del centre.

El Masnou donen servei a les comarques del Maresme i La Selva marítima de forma específica tot i que en general, a tot Catalunya.

HISTÒRIA

Aquesta fundació privada va ser constituïda l'abril de 2002 per l'Ajuntament de Palafròls, la Comunitat Terapèutica del Maresme i la Cooperativa Agrícola de Palafròls. Al 2003 es van crear els serveis de jardineria, neteja, obra i manteniment, forestal... Aquest mateix any també es va inaugurar el primer *outlet*, un de Massimo Dutti, però darrere aquest en van venir molts d'altres. Amb la creació del servei pre-laboral l'any 2005, va augmentar el

Vista aèria de la fundació, a Palafròls.

volum de persones ateses amb la inauguració de 30 noves places de formació i orientació professional. L'any 2009 es va crear una nova secció professional. Donada la ubicació de la finca del Molí d'en Puigvert a la zona agrícola de la localitat i aprofitant l'espai de cultiu concedit per l'Ajuntament de Palafròls, la Fundació va promoure la producció de conreus de caire ecològic i de proximitat.

L'any 2009 va ser també el de l'apertura de la nova delegació a la localitat d'El Masnou. L'estiu de l'any 2011 l'entitat va traslladar la seva seu a un nou edifici al costat de l'antic emplaçament. Aquesta nova construcció ha permès millorar les condicions de treball dels professionals i renovar la imatge de l'entitat.

L'interior del centre.

El molí d'en Puigvert
FUNDACIÓ PRIVADA

D'una banda, segueixen i acompanyen a la persona amb malaltia mental en el seu procés d'inserció per tal que se senti segura en el seu lloc de treball i desenvolupi una bona feina. D'altra, ofereixen productes i serveis als clients. Des de les delegacions a Palafròls i

Serveis a l'empresa:

L'empresa treballa amb la Fundació i proporciona llocs de treball normalitzats, estables i remunerats a persones amb trastorn de salut mental. A canvi d'això, l'empresa obté avantatges legals (afavoreix el compliment de la LISMI), econòmics (ofereixen una excel·lent relació qualitat-preu) i socials (donen a veure el compromís de l'empresa vers la gent més vulnerable del seu territori).

Hi ha tres tipus de serveis d'empresa: els serveis de jardineria i producció, que és una de les unitats de negoci més importants de l'entitat; els serveis de neteja i els serveis d'obra i manteniment.

Serveis a la persona discapacitada:

La Fundació intervé en el procés de recuperació de la persona mitjançant la realització d'activitats d'orientació professional i capacitació per la feina. Les activitats es realitzen en entorns laborals normalitzats i tenen el seguiment i l'acompanyament de professionals experts. El seu objectiu és presentar a les persones afectades per una malaltia mental com persones actives i productives, que aporten i generen riquesa per a si mateixes i per la comunitat.

El seu itinerari personal consta d'un **servei pre-laboral** que prepara a la persona per a aconseguir la seva inserció laboral a l'empresa ordinària, o bé al Centre Especial de Treball. El participant elabora el seu propi programa individual conjuntament amb els professionals. Aquest programa s'adapta a les característiques i interessos professionals de l'usuari.

Al **Centre Especial de Treball** proporcionen un treball significatiu en un entorn protegit i amb un suport adequat. Aquí la persona pot posar en pràctica els coneixements adquirits durant la seva fase de preparació. El monitor de suport és el professional que coneix l'ofici específic i per tant és responsable directe de la supervisió i l'ensinistament a l'usuari en les tasques concretes del lloc de treball.

La **inserció a l'empresa normalitzada** és l'objectiu final. Per tant, una de les activitats fonamentals és la prospecció i recerca de llocs de treball. Aquesta funció la porta a terme el prospector laboral. No és una feina fàcil ja que es poden trobar barreres a l'empresa receptora per la manca de costum i els prejudicis en aquest tipus de processos, i amb les del treballador en procés d'inserció derivades de les seves dificultats específiques.

PROJECTES

Des de la Fundació creen, impulsen i gestionen projectes empresarials de caràcter innovador per crear llocs de treball i fer viable l'economia de l'entitat.

Els projectes actuals són:

Fora De Sèrie: És un projecte que engloba diferents iniciatives relacionades amb el sector del comerç. Al mateix temps és la marca de l'entitat.

For&from: Amb les 5 botigues *outlet* (totes marques del Grup Inditex) donen feina a 40 persones amb necessitats especials i han convertit a la localitat de Palafròls en un referent europeu en Outlet Social. Aquests *outlets*, en col·laboració amb fabricants i marques reconegudes a nivell mundial, ofereixen preus exclusius amb descomptes de fins un 70%.

BVelles Arts: En aquest projecte es duen a terme diversos serveis de restauració que els clients poden demanar com ara la restauració de mobles i peces devaluades, la decoració creativa, la recuperació i el redisseny de mobles, els serveis artesanals, etc.

Per acabar, esperen que aquests projectes on dediquen tant de temps serveixin per fer visible les capacitats personals i laborals de les persones amb qui treballen cada dia.

SERVEIS

La seva feina diària té dos àmbits de treball diferenciats però que han d'anar coordinats per tal que donin els millors resultats.

Espai de creació

Entrevista

“Veure que has ajudat a persones que patien malalties mentals és molt satisfactori”

Entrevista a Joaquim Juanhuix, monitor i oficial de primera de la fundació El Molí d'en Puigvert que treballa en el sector de jardineria i producció agrària ecològica.

Quants anys fa que treballes al Molí d'en Puigvert?

Fa 12 anys.

Quin perfil tenen els nois amb els que treballes?

Treballo amb gent de diferents edats, des de nois joves de 17 anys fins a homes de 60, que pateixen malalties com ara esquizofrènia, trastorns de personalitat i atacs epilèptics. Normalment, aquestes malalties són derivades de les drogues i de la mala vida que han portat.

Com arriben aquests nois a la fundació?

Vénen de la Comunitat Terapèutica del Maresme. Quan els seus psicòlegs veuen que ja estan una mica bé, els adrecen a la fundació per tal que després de passar les tres fases del procés laboral, puguin tornar a treballar a l'empresa ordinària.

Quines feines fan els nois que tens?

Els que tinc es dediquen a desbrossar i a fer altres feines manuals. Segons la normativa, no se'ls pot deixar tocar maquinàries perilloses per la seva malaltia com ara moto serres i tractors, ja que prenen molta medicació.

Cobren per aquestes feines?

Sí. Tenen un sou. N'hi ha que tenen contractes d'entre 3 i 6 mesos, però més de 100 persones estan fixes i tenen un contracte indefinit.

Quin és el seu horari?

Fan horari intensiu de 8 del matí a 3 i mitja de la tarda i tenen 20 minuts per esmorzar però no dinen a la fundació.

Quines atencions i serveis tenen dins la fundació?

Tenen atencions de psicòlegs, treballadors socials, terapeutes ocupacionals i també de nosaltres, els monitors. Si tenen qualsevol problema sempre hi ha alguna persona per ajudar-los.

Què cultiveu?

Cultivem una mica de tot: enciams, patates, tomàquets... Tenim un gran hort per donar-los feina.

Què en feu dels productes conreats?

Els venem en una cooperativa agra social que hi ha a Sant Vicens dels Horts que es diu 2147 Mans. Tot el que ven aquesta cooperativa són productes ecològics. Són 15 entitats socials que treballen amb malalts mentals i que ofereixen productes a aquesta cooperativa. El que fa aquesta cooperativa és distribuir els productes a tots els Bonpreus de Catalunya.

Com és que us decanteu per l'agricultura ecològica?

Per tenir un altre sector per poder col·locar un altre grup de nois. Com més seccions tingui l'empresa, més llocs de feina hi haurà i millor serà l'entitat.

També arrangeu jardins, oi? Per qui treballeu?

Sí. Treballem per ajuntaments, per particulars o per qualsevol empresa que ens vulgui llogar.

Quines feines feu de jardineria?

Creem nous jardins o fem manteniment de jardins que ja estiguin fets.

Com a monitor, quines satisfaccions t'aporta la teva feina?

És molt gratificant per a mi quan una persona amb qui portes treballant molts anys s'acaba rehabilitant del tot i torna a portar una vida normal i no té més recaigudes de la seva malaltia. Veure que has ajudat a persones que patien malalties mentals és molt satisfactori.

Espai de creació

La pintura a Girona

■ Judit Díaz

A Girona la pintura és un dels factors de l'art més importants, ja que cada any es fan moltes exposicions.

Vitralls de la Catedral de Girona

La pintura és l'art que expressa els sentiments a través de pintar, això es pot observar al Museu d'Art de Girona on es mostren moltes exposicions.

Algunes exposicions són sobre pintures antigues, com l'exposició que el Museu D'Art presenta en una petita mostra una selecció dels vitralls del segle XIV de la Catedral de Girona. Es tracta d'autèntiques joies de la vidrieramedieval

que van omplir de llum polícroma la Catedral al llarg dels segles.

El passat 7 de maig s'exposà per primera vegada, una selecció d'obres, pintures, fotografies que testimonien la vinculació de Santiago Rusiñol amb el territori gironí. L'exposició, va mostrar 26 pintures de Rusiñol. Aquestes obres provenien en gran part de col·leccions, institucions públiques, museus, arxius i biblioteques.

Aquarel·la de Josep Arnau

Col·lecció de Mossèn Valls

El Museu, també, ha estat aportant l'oportunitat de veure la recopilació de la vida de Mossèn Valls. És una col·lecció nombrosa i heterogènia que comprenia des d'il·lustracions de capses de llumins a petites reproduccions de relleus en guix, inclosa una de les millors pinacoteques de l'àmbit gironí, amb obres de Vayreda, Berga i Boix, Cal destacar també una extensa col·lecció de gravats.

Quadre d'una ballarina pintat per Lluïsa Campos.

Girona disposa de molts recursos per observar la pintura com l'exposició d'aquarel·les de Josep Arnau, a la llibreria Empúries.

Ell ha conreat la seva gran passió per la pintura i, més concretament, per l'aquarel·la, des que, amb deu anys, acompanyava l'artista Roca Delpech quan pintava aquarel·les al Barri Vell de Girona.

La pintura en general també predomina d'una manera anomenada com a "hobby". Les persones que fan servir la pintura com a hobby, és perquè els hi agrada i pinten en el seu temps lliure.

Entrevista

Lluïsa Campos, té com a "hobby" la pintura.

"Pintar em relaxa, és com una desconexió del món"

Lluïsa Campos, pintora i treballadora en una empresa anomenada Recader Cardenas. Va néixer a Girona i des de ben petita que li apassiona pintar. Utilitza la pintura per transmetre tranquil·litat i felicitat.

Quan vas començar a pintar?

Vaig començar a pintar el 2002, des d'aquell any continuo pintant en el meu temps lliure.

Com vas començar a pintar?

M'agradava la pintura, però amb els nens, no sabia on anar ni què fer per pintar. Una amiga em va dir que la Marta Font, una pintora i professora de pintura, donava classes particulars. La professora tenia la carrera de Belles Arts.

Vas anar a classes de pintura?

Sí, com he dit abans, vaig anar a classes de pintura a Salt. Eren classes particulars, on hi havia 2 o 3 persones. La Marta Font és molt bona professora ja que em va ensenyar a expressar els sentiments pintant.

Què feies a les classes de pintura?

Al principi vaig començar a pintar amb carbonet en fulls. Més endavant vaig continuar pintant pintura al oli i finalment als quadres.

Per què la pintura i no una altra expressió artística?

Perquè la pintura sempre m'havia cridat l'atenció de ben petita, el món de colors m'impressionava i encara m'impressiona.

Quin va ser el teu primer quadre? Com et vas inspirar?

El meu primer quadre va ser el d'un prat. Em vaig inspirar mentre anava caminant per un camp de roselles, tan bon punt el vaig veure, decidí pintar-lo.

Quin quadre dels que has pintat t'agrada més?

El quadre que més m'agrada és el d'una ballarina asseguda en un tamboret. Aquest quadre m'aporta tranquil·litat.

Quins estils es veuen reflectits a les teves pintures?

A les meves pintures es veuen reflectits diferents estils, tant abstractes com quadres amb flors o amb persones.

Què es el que et transmeten els quadres?

Em transmeten relaxació, desconexió del món. Quan pinto el temps passa volant.

Espai de creació

Patinatge sobre rodes

■ Clàudia Pérez i Eva Rojano

El Patinatge sobre rodes consisteix a desplaçar-se sobre un terreny diferent del gel, mitjançant la utilització de patins sobre rodes. És tant una forma d'entreteniment, com un esport amb diverses modalitats, així com una forma de transport. Els patins poden ser de dues varietats diferents: el patí tradicional (quad) i el patí en línia.

Patí tradicional (quad)

És el patí en el qual les rodes es distribueixen en grups de dos, tenint quatre rodes cada patí, dos davant i dos darrere. Consta d'un fre a la part davantera de goma. La bota es tanca mitjançant cordons.

Patí en línia

És el patí en el qual dos, tres o quatre rodes se situen una a continuació de l'altra. En alguns casos incorporen un tac de cautxú per frenar el patí, que se situa després de l'última roda.

Historia del patinatge

S'esmenta l'holandès HoansBrinker com el primer inventor dels patins de rodes. En 1770, un belga dit Joseph Merlin va crear uns patins incorporant quatre rodes disposades en una sola línia. Aquests primers patins tenien rodes metàl·liques i era difícil de frenar.

Al cap de 19 anys, 1789, Lodewijk Maximilian Van Lede va introduir el patí en línia a França. Aquests patins consistien en una placa de metall amb rodes de fusta. En 1819, es va establir el primer comerç del patí en línia amb tres rodes. Sobre aquesta mateixa època es tenen notícies de la primera representació, el ballet *Der Maleroder die Wintervergnügen* («El pintor o els plaers hivernals») en la qual apareixien patinadors sobre rodes simulant el patinatge sobre gel.

Disciplines del patinatge

El patinatge artístic sobre rodes es divideix en les següents disciplines competitives:

- Figures Obligatòries / Escola
- Patinatge lliure
- Dansa
- Parelles
- In-line
- Precisió
- Show

Patinatge lliure

La competició de patinatge lliure consisteix en un programa curt i un programa llarg, que contribueixen a un 25% i un 75% respectivament a la puntuació final. Al programa curt s'han de realitzar sis elements obligatoris: salts —simples, dobles o triples, segons la categoria—, girs —piruetes de múltiples rotacions en diferents postures i sobre diferents rodes— i treball de peus. En el programa llarg el nombre màxim d'elements d'un tipus no està regulat sempre que no es repeteixin. S'ha d'incloure un cert nombre de girs i salts; aquests poden ser simples, si només s'efectua un salt, o s'usa un sol peu i posició en els girs o combinats, enllaçant múltiples salts o, en el cas dels girs, amb canvis de peu i / o posició.

Pòdium de el campionat de Cassà, febrer 2016.

Entrevista

Hem entrevistat a una entrenadora del club patinatge Farners. Ella es diu Eva Morillo.

Amb quants anys vas començar a patinar?

Vaig començar a patinar amb sis anys i ara actualment porto vint anys patinant.

Perquè vas decidir ser entrenadora?

Com no volia deixar el món del patinatge vaig decidir que podia entrenar a les noves generacions.

En quin club vas patinar al principi?

He patinat amb molts clubs, però on vaig patinar al començament va ser al Club Patinatge Farners.

Quin va ser el campionat més important on vas participar?

El campionat més important on he participat va ser el d'Espanya, encara que he participat a molts campionats.

Com et vas interessar pel patinatge?

Em vaig interessar en el patinatge perquè la meua germana que es diu Sandra, feia patinatge i jo sempre l'anava a veure.

Espai de creació

El conflicte del futbol a Vilobí

■ Alba Rejano, Aina Gispert i Paula Sala

Un dels dos camps de Vilobí

Aquest reportatge està dedicat als enfrontaments que estan passant aquests últims mesos amb els dos clubs de futbol de Vilobí. Després d'investigar i documentar-nos sobre el tema hem pogut saber que a Vilobí des d'un inici ja hi havia dos clubs de futbol, un per als nens i adolescents l'A.E. Vilobí i un per a adults el F.C. Vilobí, que conviuen en pau. Tot això va canviar en el moment que alguns pares de l'A.E. Vilobí es van enfadar i van decidir marxar del club i formar un equip per als seus fills en el F.C. Vilobí. Per aquesta raó hem entrevistat a Josep Gispert, vicepresident del AE Vilobí. Com que hi havia un nou equip, molts nens arrossegats pels seus amics van canviar de club i van passar a formar part del nou equip en el F.C. Vilobí. Que tots aquests nens marxessin va provocar que l'antic equip l'A.E. Vilobí es quedés sense nens i sense diners així que va acabar desapareixent. Després d'aquests fets alguns nens havien quedat sense equip així que els seus pares van decidir tornar a formar l'A.E. Vilobí, aquesta vegada amb un nou president i nous organitzadors. Més tard, l'A.E. Vilobí va oferir al F.C. Vilobí ajuntar els dos clubs i així els nens podrien jugar tots junts, però el F.C. Vilobí va negar-s'hi. L'ajuntament com que no podia mantenir totes les instal·lacions va decidir que es faria un concurs pels usos prioritaris dels camps de futbol on es podrien presentar qualsevol dels dos clubs i un dels dos sortiria guanyador.

Escut A.E. Vilobí

Escut F.C. Vilobí

Entrevista

Per poder conèixer més a fons el problema entre els dos clubs de futbol a Vilobí hem entrevistat a Josep Gispert, actual vicepresident A.E. Vilobí.

1. Josep, quant de temps fa que ets el vicepresident del A.E. Vilobí?

Ja fa nou mesos.

2. Com és que et vas implicar en la junta?

Perquè hi havia una crisi en la junta anterior i no hi havia pares que volguessin implicar-s'hi, i com que al meu fill li agrada molt el futbol, vaig posar-m'hi jo per responsabilitat.

3. Quants clubs de futbol hi ha Vilobí?

Ja fa molts anys que n'hi ha dos, inicialment l'A.E. Vilobí era l'escola de futbol de nens i el F.C. tenia un equip d'adults.

4. Com es van muntar aquests dos clubs?

En tots dos casos van ser pares de nens o adolescents a qui els agradava molt el futbol, i van decidir muntar-los perquè no hi havia cap club.

5. Aleshores quin és el problema actual?

El problema ara és que des de fa quatre anys, a dins del F.C. Vilobí, que només tenia equips d'adults, s'ha muntat una altra escola de futbol, i ara en el poble n'hi ha dos, de clubs.

6. Això ha creat problema?

Sí, perquè els pares que van formar l'escola de futbol a dins el F.C. van ser un club de persones que van marxar de l'altre club per diversos enfrontaments, i això va causar tensions entre els pares i els nens.

7. Com es va originar aquesta polèmica?

L'origen són bàsicament desacords per temes esportius: la manera com s'ensenyava el futbol als nens, qui formava part dels equips, qui podia entrenar...

8. Es vol intentar arribar a un acord?

Els últims mesos amb la mediació de l'ajuntament s'ha intentat arribar a un acord i s'han fet esforços per aconseguir-ho.

9. Creus convenient que els dos clubs s'ajuntin?

Penso que és un avantatge especialment pels nens que juguen a futbol, ja que ara hi ha dificultats a vegades per formar equips perquè nens de la mateixa edat juguen en clubs diferents.

10. Quins serien els avantatges i inconvenients?

Avantatges: els nens podrien jugar junts, més facilitat de funcionament, menys despeses pel poble... Inconvenients: es perd la diversitat de fer les coses, poden haver-hi tensions entre els pares...

11. I ara hi ha un enfrontament?

Sí, hi ha molta tensió perquè mentre els pares d'un club (A.E.) es volen ajuntar, els de l'altre no (F.C.) ja que pensen que l'ajuntament els ho vol imposar.

12. Quin és el motiu principal d'aquest enfrontament?

Per una banda, les desconfiances i els ressentiments latents des de fa 4 anys entre els pares i, per l'altra banda, la gestió tant de qui dirigeix un club com l'altre, i també la manera com ha actuat l'ajuntament.

Espai de creació

13. Com és que voleu arribar a un acord?

1r Pel benefici dels nens.

2n Intentar que amb el pas del temps aquestes desconfiances entre pares desapareixin.

3r Perquè ens sembla que millorarà la situació econòmica del futbol a Vilobí; seria bo per al poble.

14. Heu viscut baralles o tot s'ha discutit d'una manera adequada?

Hi ha hagut trobades educades i cordials, però també hi ha hagut reunions amb molta tensió, insults... Per altra banda, hi ha una tensió al poble entre pares que no es saluden, i crec que no és el millor per als nostres fills.

15. Com és que encara o s'ha arribat a cap acord?

Perquè les postures d'un club i de l'altre són completament contràries, uns estan d'acord a unir-se i els altres no. I uns han fet propostes d'unió mentre que els altres s'han negat tan sols a parlar-ne.

16. Quin és el paper de l'ajuntament?

L'ajuntament va detectar una tensió al poble entre pares i nens, que, per exemple, es veuen en conflictes d'un equip i l'altre a l'hora de jugar a l'escola, i també va detectar dificultat per gestionar les instal·lacions de futbol en benefici dels dos clubs.

17. L'ajuntament està d'acord amb aquesta unió?

Hi està d'acord i està convençut que és la millor opció pel poble.

18. Quin seria el club final si us ajuntéssiu?

Des de l'origen podria ser qualsevol opció, o un s'ajunta a dins de l'altre (qualsevol dels dos) o es crea un club nou on hi participéssim tots. Com que no ha estat possible, l'ajuntament ha decidit convocar un concurs pels usos prioritaris dels camps de futbol on es podran presentar qualsevol dels dos clubs i un dels dos sortirà guanyador.

19. Què oferiríeu vosaltres en cas de guanyar?

Per una banda, una manera d'entendre l'aprenentatge del futbol més com una formació integral dels nens com a persones. I per l'altra, una filosofia que, ja que som una escola, tots els nens siguin de la raça que siguin, tinguin les condicions tant mentals com físiques que tinguin, puguin tenir igual dret a aprendre a jugar i a participar.

Vilobí d'Onyar.

Espai de ciència

Faust, de Goethe: la unió entre ciència i literatura

■ Jordi Serra

La literatura no només sosté un mirall al nostre entorn i expressa més eloqüentment el que ja és sabut i comprès. També permet l'exploració del que només percebem de manera tènue, les inquietuds subversives que no poden ser apel·lades directament, perquè repton els prejudicis i tabús de la societat.

A través dels mites que proveeix la literatura explorem i expressem les profundes i sovint irracionals pors de la humanitat, a vegades inarticuladament i potser fins i tot subconscientment, amb tot allò que té a veure amb la ciència. Mary Shelley i l'obsessiva recerca del coneixement i el poder a *Frankenstein*; Robert L. Stevenson i les tensions entre l'índole intel·lectual del *Dr. Jekyll* i la irracionalitat supranatural de *Mr. Hyde*; H. G. Wells i els límits morals de la curiositat a través dels animals humanitzats de *L'illa del Doctor Moreau*; Oscar Wilde i la relació entre ètica i estètica, el "terrible plaer d'una doble vida" de *El retrat de Dorian Gray*. Tots ells van voler il·lustrar les seves pròpies pors al voltant del progrés científic: la pèrdua de les arrels emocionals i de la individualitat, el progressiu allunyament de la humanitat que suposa cada nou descobriment i una expertesa més elevada.

Johann Wolfgang von Goethe, mitjançant la constant interacció amb quasi totes les àrees de coneixement que va dur a terme al llarg de la seva vida, també va apropar-se al límit entre ciència i literatura. Per plasmar-ho va servir-se de la llegenda de Faust, l'erudit que renuncia a la salvació a canvi de saviesa. L'obra és exponent d'una època, en retrospectiva, on la literatura va reclamar creïblement la reconciliació dels dos bàndols de la vida en un món feliç i harmoniós. Una època que no tornarà mai més.

L'avidesa de viure i el terror del més enllà caracteritzen la personalitat de Faust, un pseudo-humanista i alquimista que es passa la vida intentant d'atènyer una nova dimensió vital mitjançant la ciència i la tecnologia. En la segona part de l'obra, *Faust: Des Tragödie zweiter Teil in fünf Akten* ("Faust. Segona part de la tragèdia en cinc actes", 1832), Goethe sintetitza en Faust l'home modern que busca subjugar la natura i construir un nou reialme econòmic de llibertat i prosperitat (liberalisme). Goethe, com a ministre de finances a la Cort de Weimar, estava ben situat per parlar d'aquests desenvolupaments, i les seves visions romanen increïblement vigents avui dia. La cornucòpia de la riquesa que Faust observa exultant (*verweile doch, du bist so schön!* – "Queda't una estona, ets tan bonica!"), bé podria haver estat erigida sobre una il·lusió insostenible (capitalisme).

Faust és un vigorós emprenedor que espren al màxim els seus treballadors, però és conscient que l'emprenedoria i la feina no són suficients per a assolir la gran fita. Cal diners per pagar els treballadors, els quals, ara lluny de casa, han perdut els seus mitjans de subsistència. No obstant, el limitat subministrament d'or que s'extreu de les mines no supeix els requisits monetaris del projecte. Faust se n'ocupa amb l'ajuda de l'emperador (l'estat), creant un banc que subministra paper com a moneda no convertible en or. Faust inverteix aquests diners en la producció de béns reals i, a través d'aquesta transacció, crea una equivalència entre els productes tangibles i el nou diner il·lusori. És a dir, converteix fulls de paper sense valor en instruments per comprar autèntic poder. A més a més, la seva estabilitat i perdurabilitat requereix noves fonts d'energia, més eficients: Faust ja no confia només en la mà d'obra tradicional, sinó que s'embarca en el disseny de màquines impulsades amb energia.

Amb *Faust*, doncs, Goethe descriu amb precisió històrica, i fins i tot anticipa, l'establiment dels tres pilars que van permetre l'expansió econòmica i

el naixement del capitalisme: (1) La creació del diner, entès com a element comprador de béns, sense valor per si mateix. Al 1797, el Banc d'Anglaterra fou el primer en alliberar-se de l'obligació de convertir els bitllets en or, col·locant les bases per l'actual sistema monetari; (2) La invenció de la màquina de vapor a finals del segle XVIII, de la mà de James Watt, i l'ús del carbó com a font d'energia, el que marcaria l'inici de la Revolució Industrial; (3) La llei Romana de la propietat privada, *ius utendi et abutendi re sua* (el dret a no només utilitzar, sinó també a consumir, la teva propietat privada), que figurava en el Codi Napoleó. Aquest darrer concepte proporciona la necessària aprovació legal de la subordinació de la naturalesa a les necessitats de l'expansió econòmica.

Precisament Goethe parla també dels perills potencials associats a aquest projecte massiu. Amb gran perspicàcia avisa que la intervenció al medi ambient podria tenir conseqüències imprevistes que escombrarien els èxits aconseguits. Faust (l'home modern) està tan obsessionat amb els seus plans que perd de vista les pròpies limitacions, la incapacitat d'entendre i predir les lleis naturals. Goethe assenyalava així la necessitat de reemplaçar l'absurd creixement quantitatiu pel qualitatiu (menys pot ser més), lliçó que, quasi dos-cents anys després, encara no hem après.

Aquest excés d'ambició insaciabl i materialisme desmesurat condueix inevitablement a una crisi de l'ànima. En la primera part de l'obra, *Faust. Eine Tragödie* ("Faust, una tragèdia", 1808) el personatge s'adona, de sobte, que ha envellit però no ha viscut la vida, que és ple de coneixements però buit de saviesa. De sobte l'envaeix aquella desesperança en la vida

Espai de ciència

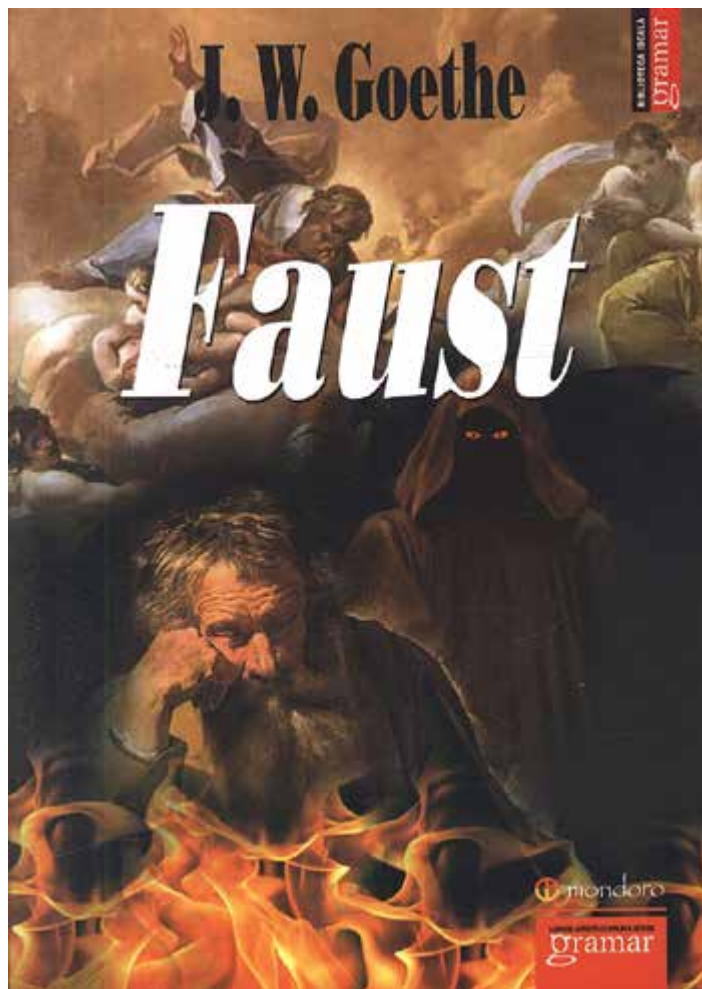
humana que, tard o d'hora, arribarà també a l'home modern: la grandesa del moment, la força del *carpe diem* i seu miserable marciment, la impossibilitat de correspondre a una elevada excelsitud de l'emoció d'una altra manera que no sigui amb la presó del dia a dia, aquest estar lligat a tot allò efímer, imperfecte, eternament en assaig i diletant. Que tot el progrés, tots els èxits assolits, només serviran a la humanitat per fugir d'ella mateixa i del seu fi i per revestir-la d'una xarxa cada cop més espessa de distracció i d'inútil estar ocupat.

Exasperat, vol sentir la passió i la bellesa i lliurar-s'hi immediatament. Ho expressa amb la famosa sentència, admirada amb tant d'horror pel filisteu: *Zwei Seelen wohnen, ach! in meiner Brust!* ("Dues ànimes viuen al meu pit!"). L'home d'estudi i laboratori és, alhora, un romàntic que desitja una segona oportunitat, i ven la seva ànima al diable, Mefistòfil, a canvi que aquest li proporcioni tot el que desitgi.

Faust, rejuenit, coneix l'amor de la mà de Margarida, una noia pura i innocent que encarna els autèntics valors del cristianisme: perdó i culpabilitat. Margarida tornarà a aparèixer al final de la segona part com a dona penitent: mentre les aventures terrenals i la recerca del plaer de Faust tenen lloc, ella ha purgat els seus pecats i ha avançat cap a l'assoliment de la salvació eterna. La seva entrada definitiva al paradís depèn de l'ajuda d'Amor, que per a ella representa Faust. En acceptar el seu propi càstig al

final de la primera part, tot i la incitació de Faust a fugir plegats, impedeix que ell esdevingui absolutament dependent del poder de Mefistòfil, i així fa possible la salvació final de tots dos.

I així és com Goethe aconsegueix trobar el nexa entre ciència i literatura: ens exhorta a veure que la lluita pel ple coneixement i contra la mort és quelcom bonic, sublim i fins i tot noble, malgrat sigui també una quixotada sense esperança. No obstant, ¿vivim amb l'únic objectiu de perseguir obsessivament aquesta saviesa? ¿Existeixen el coneixement absolut, el domini sobre la naturalesa, per a ser assolits? ¿Vivim per a vèncer la mort? Faust ens ensenya que vivim per a témer-la i, potser llavors, per a estimar-la, i precisament gràcies això pren sentit, algun cop i amb tanta bellesa, la vida.

I si en fem una pel·lícula?

La porta de l'infern

■ Elvis Mallorquí

- Com! Que no heu caigut mai a cap xarrabasco?
- ...
- Però, a veure! D'on sou, vosaltres?
- ...
- De la Selva! Sou de la Selva i no heu sentit a parlar dels xarrabascos! On anirem a parar! Si ja m'entenc ni tan sols amb la gent de casa...
- ...
- Com? Que no surt al diccionari aquesta paraula? A cap? No m'ho crec.
- ...
- Doncs, molt malament. Això no pot ser. Si sou de la Selva heu de saber què és un xarrabasco. Que no us avisaven, a casa, de petits, que no us acostéssiu al xarrabasco, que hi podríeu caure? Bé, la veritat és que ... això era un dir. El que volien els grans és que hi anéssim a jugar i que no en sortíssim... Així no empipàvem a casa i sabien, si els calia, on érem segur.

Xarrabasco. m.

1. Camí fondo que ha deixat de ser transitat i que ha quedat cobert de vegetació, de manera que forma uns desnivells sobtats pràcticament invisibles enmig del bosc. "Mins, no calqueu al xarrabasco!" avís de les persones grans, coneixedores del terreny i de les dificultats de les empreses de la vida, als més joves.
- // 2. (genèric) Precipici, penya-segat, barranc, amb una pendent molt pronunciada, que genera vertigen.
- // 3. (figuratiu) **caure en un xarrabasco** iniciar una aventura de final incert, però plena de peripècies extraordinàries.

- Sí, és clar. Encara no us he dit què és un xarrabasco. Què us sembla aquesta definició? La podem enviar a un diccionari?

- ...
- Clar que està bé la definició... L'he feta jo! Ara, això no ho és tot. Per mi, un xarrabasco és molt més que això. És el secret més ben guardat de la plana de la Selva. Potser per explicar-ho... n'hauríem de fer una pel·lícula!
- ...
- No rieu, no. El paisatge ja el tenim aquí: turonets de la plana, camps llaurats, petits boscos intercalats, camins de terra, masies aïllades... Això sí, caldria tallar aquelles pollancredes que hi ha cap a Sils i Riudarenes ... i també amagar els polígons industrials ... i pintar de verd les cases de les urbanitzacions que hi ha al mig dels boscos ... i soterrar les carreteres desdoblades ... i pintar de color del cel els viaductes dels trens.

- Bé, potser sí que hi ha massa coses a treure. Ara, amb algun retoc digital, això ja ho tenim. Per rodar... millor que esperem que hi hagi boira ... i que hagi plogut força. Necessitem aigua estancada. Un estany. I aigüamolls.

- ...
- Per què? Doncs, perquè la història... o la part principal de la història passa als estanys de Sils... És a dir, al poble de Sils de quan encara hi havia els estanys. Abans del 1851 en què es van dessecar de manera definitiva desviant

la riera de Santa Coloma uns quilòmetres avall. Sils, en realitat, és el centre espiritual de la plana de la Selva: el nom del poble ve del llatí *SILVIS*, que vol dir "selva". O sigui, que la Selva originària era una terra d'aigüamolls.

- ...
- Ja. No ho sembla pas que hi hagués tanta aigua estancada en el passat, oi? Amb la dessecació de l'estany de Sils, primer, i la construcció del ferrocarril el 1862, de les carreteres principals, les secundàries, l'aeroport, els desdoblaments, el TGV, etc., tot s'ha perdut. La Selva ha perdut l'ànima..., ha perdut la identitat, ha perdut la consciència de ser una terra especial...

- ...
- D'acord. Parem de parlar de teories! Tornem a la pel·lícula. El lloc ja el tenim. Què més cal?

- ...
- Els protagonistes. Jo els tinc al cap. L'heroi és en Pere Portar. Sense cap dubte. Ell i el seu col·lega, el del cavall...

- ...
- Au va! Tampoc sabeu qui era en Pere Porter? Però si surt a tots els Pastorets del país! Quina cultura!

- ...
- En Pere Porter és ... el protagonista de la història més autèntica i llegendària de la plana de la Selva. Una història que va ser prohibida per la inquisició al segle XVI, però que gràcies a diverses còpies manuscrites es va difondre a tot arreu. La llegien en veu alta. Es tornava a copiar. I així fins que al segle XIX se'n va publicar una de les versions i la història es va escampar per tot el país.

El dimoni i en Pere Porter

L'any 1608 un pagès de Tordera, Pere Porter, va sortir de camí cap a Maçanet de la Selva per cobrar un deute per sortir d'un embolic judicial: la cort d'Hostalric amenaçava d'embargar-li els béns a causa de l'impagament d'un antic deute del seu pare, ja saldat, que el notari Rafael Jalmar Bosom no havia cancel·lat. Caminant, va trobar un jove ben plantat que anava a cavall i que li oferia una muntura lliure. Després de remugar, va

I si en fem una pel·lícula?

acceptar l'ofertament i junts "entraren en un camí fondo que va a Massanet" passant per l'estany de Sils. El jove, que era el diable, el va dur a l'infern on Pere Porter va retrobar el notari i li va dir on era l'escriptura de la cancel·lació del deute.

El text, difós en molts manuscrits des del segle XVII, és un exemple de la prosa popular que denuncia la corrupció generalitzada en l'administració de justícia del territori. De fet, una visita d'inspecció feta els anys 1604-1606 havia acabat amb molts càstigs per prevariació, destitucions, suspensions de funcions i penes d'indemnització per als afectats i responsabilitats penals. La història d'en Pere Porter, que no es publicà fins al segle XIX per la referència a magistrats i jutges reals, es popularitzà tant que el seu nom, transformat en Pere Botero, ja forma part de la mitologia popular del país.

(EMG)

Per cert... acaba de sortir un llibre que parla de xarrabascos. I han posat aquesta definició al darrera! Qui coi es dedica a publicar i escampar els secrets millor guardats de la comarca?

Bibliografia

L'estany de Sils reapareix quan plou molt. (Arxiu d'imatges de l'Ajuntament de Sils).

Sant Jordi

Concert i Premis literaris de Sant Jordi - 2016

El dijous 21 d'abril de 2016 es va celebrar el tradicional Concert de Sant Jordi, a les 2/4 de 9 h. del vespre a l'Auditori de Santa Coloma de Farners, amb actuacions musicals en directe i el lliurament dels Premis Literaris i Artístics de Sant Jordi.

La recaptació de les entrades del Concert de Sant Jordi va ser de 135 €, que es destinen al projecte de col·laboració amb l'institut Rofolfo Castillo de Palacagüina (Nicaragua).

Aquí teniu la llista dels guanyadors i els intèrprets del concert.

Cartell de sant Jordi

Joana Almansa

Narració curta en català

Nivell A 1r premi **Marta Almansa** – *Cita entre pàgines*
2n premi **Ivan Vilalta** – *La guerra animal de les aficions*

Nivell B 1r premi **Judit Manresa** – *La meva nova vida*

Nivell C 1r premi **Georgina Torra** – *Petons al vent*

Narració curta en castellà

Nivell A 1r premi **Paula Bautista** – *Mi príncipe azul*

Nivell C 1r premi **Mònica Batlle** – *Old story*

Poesia en català

Nivell A 1r premi **Laura Casadellà** – *Els 50 anys*
2n premi **Lídia Rossut** – *El temps*

Nivell C 1r premi **Georgina Torra** – *Enyorança*

Conte infantil il·lustrat

Nivell A 1r premi **Diana Plamenova i Raul Hategan** – *El llibre de les bèsties*
2n premi **Anna Gispert i Berta Pascual** – *El regne dels animals*

Audiovisuals

1r premi **Georgina Torra, Joan Tàssies i Lluç Tàssies** – *Llàgrimes del res*

Dibuix i pintura

Nivell A 1r premi **Adam Khelifi**
2n premi *ex aequo* **Lídia Rossut** – **Eloi Corominas**

Nivell B 1r premi **Maria Victoria Hatero**
2n premi *ex aequo* **Javier Andreu** – **Ariadna Domingo**

Concurs "el problema del mes"

Nivells A i B 1r premi **Mariona Esquiaga**

Nivell C 1r premi *ex aequo* **Georgina Torra** – **Teo Parella** – **Joan Tàssies**

Actuacions musicals

Eloi Corominas (piano)

Marta Noguera (violí)

Clara Molina (saxo) – Martí Giralte (saxo) – Robert Font (bateria)

Miquel Bellvehí (guitarra) – Ayman J. Pascale (guitarra)

Damià Noguera (trompeta) – Max Truong (guitarra elèctrica) – Marta Noguera (violí)

Roger Molina (violoncel) – Abel Jaume (violoncel)

Arianna Pardillo (veu i guitarra) – Laura Casadevall (violí)

Joan Tàssies (baix elèctric) – Lluç Tàssies (guitarra) – Georgina Torra (contrabaix)

Para Elisa (Ludwig van Beethoven)

Moderato (Igor Stravinski)

Waiting for love (Avicii)

Pupuri de cançons catalanes

Fedeltà d'amore (Cesare Negri)

Allegretto de la Simfonia n. 3 (Johannes Brahms)

Cheerleader (OMI)

Divertimento (Joseph Haydn)

All I ask (Adele)

Llàgrimes del res (J. Tàssies, Ll. Tàssies i G. Torra)

Sant Jordi**Cita entre pàgines**■ **Marta Almansa**

Era un dia com tots els altres, només per a mi, perquè per la resta de gent avui era l'esperat dia de Sant Jordi. Mai m'havia interessat aquell dia, sóc al·lèrgic a les roses i no m'agradava llegir. O almenys era el que jo pensava.

Em vaig aixecar. Per sort, Sant Jordi queia en dissabte. Eren les onze quan algú va picar el timbre. Com que estava sol a casa vaig anar a obrir jo, i l'únic que vaig trobar va ser un llibre. El vaig agafar i vaig llegir el títol, la curiositat es va apoderar de mi. Dins hi havia una nota: T'ENAMORARÀS DE LES MEVES PÀGINES. A LES 16.30 DAVANT DEL TEU PIS.

Me'l vaig llegir. Semblava mentida, però realment m'havia enamorat de les seves pàgines, de les seves paraules, m'havia identificat amb els personatges i les situacions. Vaig acabar-lo en poques hores, i a les 16:30 vaig baixar corrent del pis. Entre la gent del carrer, vaig distingir una noia amb el mateix llibre que jo a la mà i un gran somriure. La Sara. La meva millor amiga. L'única persona que em coneix de veritat. L'única capaç de regalar-me un llibre que m'agradés. Vaig córrer cap a ella, i ens vam abraçar. Vam començar a parlar del llibre, li vaig donar les gràcies per descobrir-me el fantàstic món de la lectura.

—En realitat mai he entès perquè no t'agradava llegir -va replicar la Sara- suposo que no havies trobat cap llibre que et cridés l'atenció, o potser per la mandra que et feia obrir una tapa i anar passant pàgines.

—Per això ja estan les adaptacions cinematogràfiques, no? —vaig dir— Perquè vols llegir-te un llibre, si el pots veure en una peli?— no em va contestar, només va llençar-me una mirada assassina, ordenant-me que callés.

La Sara em va demanar si la podia acompanyar a donar una volta per la fira, i no us mentiré si us dic que va ser el primer any que sortia voluntàriament de casa pel dia de Sant Jordi. Després d'unes hores caminant, i estossegant per la meua al·lèrgia, vam decidir pujar a casa meua a llegir algun dels llibres que havíem comprat. Ella anava carregada de bosses amb llibres de diferents tipus a cada mà. Quan vam arribar a dalt, vaig preparar alguna cosa per berenar, i els dos ens vam estirar al sofà a llegir i parlar, encara que al final vaig convèncer la Sara de mirar alguna pel·lícula de por. Ens vam passar tota la tarda així, fins que van arribar els meus pares.

Sense cap dubte, uns dels millors dies de Sant Jordi de la meua vida.

La meua nova vida■ **Judit Manresa**

Simplement buscava tranquil·litat i soledat, i mudar-me era la millor opció. Els meus pares sempre havien estimat més al meu germà que a mi, de fet no m'han estimat mai. A casa meua no m'hi sentia a gust, era rebutjada, tan sols per les seves mirades i gestos ho podia saber. Sempre he intentat socialitzar amb la gent però sempre que ho intento acaba en fracàs, això es degut a la meua personalitat, actuo de manera hostil amb les persones, però després me'n penedeixo ja que em trobo envoltada de soledat.

El camioner va acabar de descarregar les caixes, el so del camió anant-se em va treure dels meus pensaments i abans que pogués agafar el carretó per transportar les caixes un noi em va preguntar si era la nova veïna i li vaig dir que sí, tot seguit se'm va oferir a ajudar-me. A simple vista es veia un noi bastant alt, esvelt, tenia el cabell pèl-roig i els ulls verds. Ens vam presentar, el noi es deia Mike. En arribar al meu pis va deixar les caixes i abans de despedir-se em va dir que vivia en el segon B i que si necessitava qualsevol cosa no dubtés en dir-li. No m'imaginava que trobés algú tan amable, em va semblar una persona generosa, respectuosa i reservada a pesar de treure temes de conversació fàcilment.

L'endemà al matí en Mike va trucar la porta de casa meua i em va dir que si volia venir a dinar al seu pis i que després donéssim una volta pel parc que hi havia davant l'edifici. Li vaig contestar que no i ell seguia insistint, em va sorprendre perquè si fos un altre no ho hagués fet. Al final vaig acceptar, al entrar en el seu pis un gos petit lladrava i saltava d'alegria i com que a mi m'agraden molt els gossos el vaig acariciar i hi vaig jugar una mica amb ell mentre en Mike feia el dinar. Mentre em divertia amb el gos, vaig tenir la sensació que li agradava molt, em seguia a tot arreu. Com va dir en Mike, ben dinats vam anar a fer una volta pel parc i vàrem passejar el gos, m'ho vaig passar d'allò més be. Els temps que he estat amb en Mike m'ha passat amb rapidesa, sempre ha estat molt atent amb mi, s'ha comportat com un bon veí i encara que em molesti quan em segueix per tot arreu, en el fons li estic agraïda per ser l'únic que em comprèn i m'accepta tal com sóc. Un cop em va explicar que vivia amb els seus pares adoptius però un dia van patir un accident i van morir, aleshores es va quedar sol en aquest món, va passar un any i als 18 va decidir venir a viure en aquest bloc de pisos on hi ha tranquil·litat i bons veïns.

Al dia següent va venir el meu germà, al matí al despertar-me i obrir la finestra sentia el cant dels ocells i una forta claror, tenia tota la pinta que començava un bon dia però no va ser així. Vaig endur-me una gran sorpresa en rebre el meu estimat germà a casa meua, el notava nerviós i seriós. Amb ell hi tenia bona relació, es portava bé amb mi a diferència dels pares. El vaig fer passar i li vaig servir una mica de te. Resultava ser que els meus pares l'havien enviat per dir-me que tornés a casa immediatament però la meua resposta era clara: no. De cap de les maneres tornaria, a més d'en Mike havia conegut una noia que vivia al mateix pis que es deia Aina, ens aveníem molt i no marxaria d'aquí perquè m'hi sentia més a gust que no pas a casa. Ell seguia insistint que digués que sí, que era el millor per tots però jo seguia dient no una i altra vegada, al final se'n va cansar i va tornar a casa. Al cap d'uns dies varen ser els pares qui van venir, aquell dia va ser el pitjor no em podia oposar a ells, quan vam sortir del pis en Mike ens va veure i en adonar-se de la situació em va agafar de la mà, em va apartar d'ells i els va dir que em quedava i que si jo me n'anava, ell faria el possible perquè no fos així. Des de llavors que els meus pares no han tornat més, el meu germà de tant en tant em fa alguna visita i visc feliçment amb la persona que entén la meua soledat i m'estima tal com sóc, perquè encara que creguis que no et queda ningú, sempre hi ha algú que està esperant a trobar una persona com tu en aquest món.

Sant Jordi

Petons al vent

■ Georgina Torra

Asseguda a la sorra, fent dibuixos amb els dits, la Ghada veia passar la nit. Es sentia sola, i sabia que els seus germans no podien veure-la plorar.

S'entretenia observant el seu reflex —o el que podia veure's d'ell— en aquelles aigües estrangeres que alhora eren les mateixes que dansaven a les costes del seu país d'origen. Entre les ones serenes s'hi amagava la imatge d'una nena desconeguda per a la Ghada, el rostre de la qual estava banyat de llàgrimes i dolor. Ella, que havia estat considerada la més riallera del poble!

En la seva soledat sols l'acompanyaven les carícies de la lluna, però aquella petita de pell daurada somniava que l'escalfor dels dèbils raigs del satèl·lit eren els petons que emergien dels llavis de la seva mare. No obstant, sabia que no podia ser ella. Encara la veia estirada, pàl·lida i amb els ulls entreoberts, intentant observar-la. Somreia.

«Sigues forta, filla. Cuida els teus germans i esborra el meu record del rostre del teu pare. Somriu, i no tinguis por; mai estaràs sola.»

Les paraules que havien quedat suspeses en l'aire quan ella va expirar es repetien dins la ment de la nena juntament amb les cançons de bressol que els havia cantat. El record de la seva mare li agradava; li transmetia esperança, un bé escàs.

A l'altra banda del mar es perdien petits bocins de terra que la foscor no li deixava percebre però que ella dibuixava a l'horitzó. Havien caminat molt fins a arribar-hi —perdent companys pel camí, fugint de l'horror de la guerra en veure que romandre al seu poble era condemnar-se a mort—, i un cop allà s'havien llençat al mar buscant ajuda a la terra que ara trepitjava.

El preu a pagar havia estat massa gran: la vida del seu pare.

«Allà tindrem una oportunitat per ser feliços i estar junts sense fugir de ningú! La gent és amable i ens acollirà amb els braços oberts.»

Junts. Quin somni tan dolç i alhora tan senzill! Desgraciadament inabastable.

Deu anys i tanta mort viscuda! Més que vida delectada.

La Ghada pensava en els seus germans. Eren massa petits per a entendre què significava la mort, què era la guerra o com de durs podien ser els dies que els esperaven en un futur no gaire llunyà. Havien de ser prou grans per entendre-ho tot, perquè ella no sabia com difuminar els paisatges de tristesa que es trobaven davant seu i estava sola; sola al seu costat.

S'estremí. Les onades havien arribat fins on era ella pessigollejant-li els peus, juganeres, sense saber que li havien retornat a la memòria una imatge colpidora i immensament trista: la mirada inesborrable d'un noi de l'edat del seu germà petit que caminava entre els cossos dels morts durant el penúltim bombardeig que ella veié buscant les cares dels seus pares. Estava desconcertat, blanc, i cridava dos noms: Khaled i Hala. La Ghada s'aturà, fent cas omís als crits del seu pare que li deia que havien de marxar abans que la mort els atrapés a ells també. S'havia quedat petrificada, i no podia deixar de mirar aquell nen de quatre anys que buscava en va. Sols una imatge fou pitjor: la cara de terror que féu en veure que tots dos jeien a terra, sense mirada. Ell els sacsejà, buscant vida dins seu, intentant despertar-los, però no rebé resposta i, donant-se per vençut, es deixà caure amb ells.

El pare de la Ghada l'estirà, tanmateix ella es deixà anar i fou a l'encontre del nen, planejant salvar-lo. Abans d'arribar-hi, però, un horrible so i una gran llum aparegueren davant seu fent-la a caure a terra sense sentits.

Quan es despertà el seu pare la duia a coll. El nen havia marxat amb els seus pares.

Quan el vent va començar a bufar la va trobar submergida en un record llunyà de pau. No sabia si era real o si havia estat producte de la seva estranya ment per a reconfortar-la, però es recreava en aquell ambient feliç on el pare, i sobretot la mare, els explicaven contes de nens que aprenien a volar, que visitaven els estels o que viatjaven a través del mar. Ella somreia i pintava desitjos als seus ulls, posseïda per una mena de bogeria que l'obligava a esperar de la vida molt més del que, en un futur, li podria oferir.

S'endormiscà sobre la sorra, aliena al fred que l'impregnava i a la llum que començava a despuntar de la fina línia entre el mar i el cel. No hauria volgut despertar-se més, però va recordar que dues persones l'esperaven entre la multitud i va obligar-se a obrir els ulls ignorant la incertesa que l'envoltava.

Lluitar per la vida quan la mort ha estat la teva única companya; quin misteri.

Mi príncipe azul

■ Paula Bautista

Soy una niña muy soñadora, y muchas veces sueño con mi príncipe azul... ¿Cómo será? ¿Cómo vestirá? ¿De dónde será? ¿Cómo serán sus padres?...

Creo que me estoy enamorando, y sé perfectamente de quién... Últimamente solo pienso en él, de sus defectos le hago nacer virtudes y sueño con una vida a su lado... Me imagino viviendo en una casa cerca de un prado los dos juntos y felices... Sueño día tras día en un despertar a su lado... En sus buenos días... Sueño en él... Me vuelve loca...

Estoy ilusionada... Nunca antes me había enamorado... Llevo casi dos años pensando en él pero cada día es más excesivo... Nunca se lo cuento a nadie mis sentimientos y tengo ganas de gritarle al mundo entero su nombre... Él sin yo haberle dicho nada sabe que me gusta y yo sé que le gusta... Cada día por la mañana lo veo en el instituto nos miramos, reímos, bajamos la mirada y seguimos nuestro camino... Son más que mágicas las miradas que nos echamos y los dos sabemos que en nuestras miradas gritamos a gritos lo que nuestro corazón calla... Cada mañana cuando nos vemos gritamos en silencio al mundo entero que nos queremos...

A veces pienso que estoy loca... Que solo son imaginaciones mías... Pero cierro los ojos y lo veo ahí, a mi lado, estirados los dos en un prado lleno de flores, mirándonos, abrazándonos y dándonos amor... Te quiero...

Y, en este lio de cabeza se encontraba mi amiga Carla, cada día me contaba lo mismo y, ella siempre me decía que estaba loca pero no, simplemente estaba enamorada.

Sant Jordi

Old story

■ Mònica Batlle Albó

Esta historia empieza el día que llegué a París. Todo era distinto, no estaba acostumbrada a ese ambiente tan confortable. Habían acabado de construir la Torre Eiffel y la gente que llegaba allí, los turistas, quedaban asombrados al ver ese monumento de enormes dimensiones.

Entonces yo era fotógrafa y tuve que viajar hasta París para tomar todas las fotos posibles desde todos los ángulos posibles de la Torre Eiffel y, aprovechando que el trabajo me había enviado allí, me quedé una semana en esa ciudad tan hermosa que durante esos siete días iba a poder descubrir.

Un día me fui a pasear y llegué a una plaza donde había muchos pintores que hacían retratos. Decidí hacerme uno. Elegí a un pintor que debía tener unos setenta años porque le vi sabiduría, tranquilidad y experiencia en los ojos.

Estuve una hora sentada en la silla que había justo delante del cuadro que ocultaba ese curioso anciano, hasta que al final me sonrió y giró el cuadro. He de decir que parecía que me estuviese mirando en un espejo, me encantó.

Luego le pregunté qué sitios me recomendaba visitar en París y se ofreció como guía de turismo, ya que nació allí y conocía la ciudad como nadie y, una vez hubo recogido todo lo que usaba para hacer retratos, nos fuimos hacia Montmartre.

Me enseñó toda la ciudad entera, era preciosa. Mientras paseábamos me contó que la vida de un pintor se basa en oír historias de los demás y en pintar, claro. Mientras va haciendo el retrato, la gente que pinta suele contarle sus historias y, por lo que me dijo, algunas son sorprendentes.

Una de esas historias era sobre una niña pequeña que llegó corriendo hacia él, se sentó en la silla y le dijo:

—Quiero que me hagas un cuadro de esos— señaló los que había de muestra y sonrió.

—De acuerdo —dijo él— pero debes estarte quieta durante un rato.

—Vale —le respondió— ¿Sabes qué?

—¿Qué? —dijo él sonriendo al mismo tiempo que lo hacía ella.

—Hoy, en vez de ir a comprar el pan como cada día, he logrado venir aquí. Siempre pasamos por esta plaza con mis padres y nunca me dejan hacerme un retrato de estos y estuve pensando que podía escaparme cuando me mandaran ir a comprar el pan. ¿Qué te parece?

—Vaya, veo que te hacía mucha ilusión —dijo él mirándola de reojo— voy a tener que pintarlo muy bien.

Els 50 anys

■ Laura Casadellà

La loteria t'ha tocat,
Cinquanta anys t'han regalat,
I els que t'estimem,
Amb aquesta festa ho celebrem.

Sempre et veig amb una cara somrient,
amb una actitud pacient,
mai t'he vist enfadada,
n'hi tan sols quan ja estàs molt cansada.

Tens una família molt nombrosa,
i amics molt estimats,
una casa molt espaiosa,
i animals molt ben cuidats.

Una espelma cridanera,
ha vingut aquest mati,
s'ha posat a fer de bandera,
sobre un gran i bon pastís.

Ara ja tens un grapat de anys,
però et queden molts més per arreplegar,
per això avui et desitgem:
PER MOLTS ANYS!

Enyorança

■ Georgina Torra

L'enyorança és ombra clara
Ombra clara del passat.
És sentir el vent a la cara
vora el plor desconsolat.

És saber que fets que anheles,
que viures amb delit,
s'emboliquen com les teles
en els buits del teu vell pit.

És plorar mil alegries
sense plor, sense motiu.
Sentir el fred que defugies
comprentent que ja no és viu.

És desig de terra antiga,
temps pretèrits, mons passats.
El record d'aquella amiga
entre mil més d'oblidats.

És consol de vida feta
amb sargits mig puntejats.
Més el plor en la nit distreta
per la falta de brodats.

L'enyorança és vida estranya.
Vida nada pel record.
I és ben cert que no ens enganya
quan ens diu que no té mort.

Llàgrimes del res

■ Georgina Torra

Riu amb llàgrimes d'estany,
Viu amb plors de nits amargues.
Blanques nits, mes massa llargues.
Massa llargues per nul plany.

El seu plor no és pas de terra,
és plor d'aigua sense sal.
En llur cor no hi ha cap mol,
mes de por al no res s'aferra.

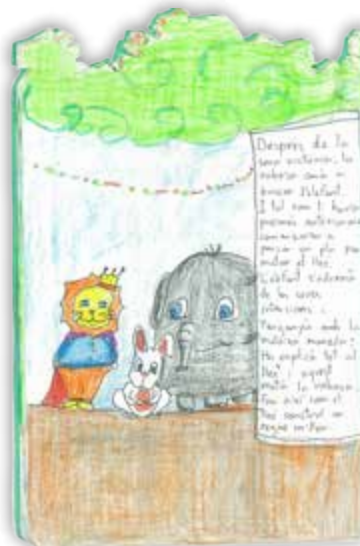
No ser i ser no són iguals
però essent sí que es pot no ser.
És per això. No vol desfer
doncs té por d'esser i ser mal.

Però no ser no és ser ni és res
és pensar sens cor latent,
sense fer, sense present,
sens voler sentir el que un és.

Mes seus ulls havien plorat
tantes gotes de resina
que el no-res va fer-se espina
i el seu cor fou coronat.

Però llavors volgué fugir
i plorà de nit en dia,
i el seu plor, sense cap via,
ell, sols ell, la consumí.

■ **Diana Plamenova i Raul Hategan**

Activitats del centre

DENIP 2016

El divendres 29 de gener es va celebrar el dia del DENIP.

Durant les setmanes prèvies els alumnes d'ESO van anar treballant els Drets Humans i Polítics desde les matèries d'alternativa, ètico-cívica, religió i visual i plàstica. També es va explicar als alumnes que aquest any es celebra el 70è aniversari de l'ONU.

I el divendres es van portar a terme diferents actes al centre:

- Els alumnes de **1r d'ESO** van anar a sala polivalent, i van veure una presentació dels Drets dels Infants que havien preparat els alumnes de primer i alguns alumnes de segon, i van participar a un karaoke. També es va fer una audició en directe d'*El cant dels ocells* i una lectura del discurs de Pau Casals que va fer a l'ONU.

- Els alumnes de **2n d'ESO** van participar a una batucada. Prèviament, durant les classes de música, s'havia explicat als alumnes què és una batucada, la situació de les *favelas* al Brasil, dels *meninos da rua* (els nens que viuen al carrer) i el MST (Moviment sense terra).

- Els alumnes de **3r d'ESO** van construir grues de paper i els alumnes de PFI les van penjar a l'entrada del centre. Aquestes grues de paper simbolitzen la vivència de Sadako Sasaki.

- Els alumnes de **4rt d'ESO** durant les hores d'educació física van construir el símbol de la Pau.

Des de la Comissió de la Pau aprofitem per agrair als professors i alumnes la vostra col·laboració i participació en el dia del DENIP.

Activitats del centre

Compartint poetes! (Un projecte del DEAR PROJECT amb Joan Vinyoli)

■ Carla Sánchez, Gabriel Mollfulleda, Clara Pratsevall i Chaimae Fergoug

Els alumnes de tercer curs de la ESO hem participat en un projecte del Dear project, però aquest any ha estat diferent dels altres. Fins ara els de tercer curs anaven a una mena de colònies o bé feien altres activitats. En canvi, aquest any ens van proposar fer una activitat consistent en llegir un poema de Joan Vinyoli, juntament amb una introducció, en llengua anglesa i catalana. El poema triat era "D'una terra", on Vinyoli localitza la descoberta de la poesia i ho fa aquí Santa Coloma. També vam introduir-hi una versió cantada pels germans Lluc i Josep Tàssies. L'objectiu era intercanviar aquest poema amb el d'altres poemes triats pels instituts de Gal·les i de Letònia.

A alguns ens va agradar la idea, així que sis alumnes de català i d'anglès de vam estar durant classes i alguns dimecres, assajant i llegint els poemes. Finalment, ens van venir a gravar mentre recitàvem els poemes. Va quedar molt maco. Aquell mateix dimecres ens varen dir que ens ensenyarien els vídeos que havien arribat de Gal·les i Letònia així compartiríem la feina feta per aquests països. Quan van arribar ens els van ensenyar. Després, amb la Lorena i en David del consell comarcal vam fer un taller creatiu. Ells ens van proposar de fer una activitat que consistia en agafar els poemes, i de dos ens dos, representar-los amb diferents dibuixos o maquetes. Van sortir molts significats diferents, però tots relacionats l'un amb l'altre; quan vam acabar d'ensenyar els dibuixos, ens varen dir que ens farien fotos amb el que havíem fet de tal manera que seria com la cadena de la vida d'en Joan Vinyoli. Finalment hem pogut veure el resultat d'aquest treball

en una filmació que ha estat passada també als altres països. Tot plegat ha quedat fantàstic.

Cal dir que l'institut de Gal·les va triar el poema "The force that through the green fuse drives the flower" de Dylan Thomas i el de Letònia el poema "Saul, perkons, daugava" (Sol, tro, Daugava) del poeta Rainis.

Opinions:

Carla: A mi m'ha agradat molt fer aquesta mena de treball, ja que he après molt i ens hem relacionat molt bé entre tots.

Clara: A mi m'ha agradat perquè ha estat molt original tota la història del vídeo. I sobretot l'intercanvi d'idees amb nois i noies de la nostra mateixa edat.

Gabriel: Ha estat molt entretingut i divertit. Si més no diferent perquè hem pogut treballar poemes de poetes que per nosaltres eren totalment desconeguts

Chaimae: Sincerament, em vaig capficar dins aquesta activitat sense saber el que era! Però ha resultat ser un èxit! Al principi, allò de quedar en hores d'esbarjo i fora d'horaris escolars era molt pesat. Malgrat tot, a mi m'agradava la idea de recitar poemes.

Durant aquest projecte hem pogut recordar certs poemes molt importants del nostre poble i voltants i alhora conèixer poemes d'altres cultures.

Vam enviar els vídeos gravats a Lituània i a Gal·les i aquests ens van enviar els seus.

Gràcies a això hem pogut conèixer gent d'altres llocs del món. Encara que m'hauria agradat tenir contacte amb ells per poder parlar...

També voldria afegir que és una llàstima que aquest sigui l'últim projecte del «Dear Project», però mai oblidaré aquesta experiència, ja que ha estat molt divertit participar-hi, compartir poemes i dur a terme un projecte tant important!

Activitats del centre

Dia del medi ambient. 18 de març de 2016

Un curs més hem gaudit de la Jornada del medi ambient!

Som escola verda des de fa 10 anys i des de llavors la comunitat educativa treballa per ser més sostenible. Volem prendre consciència de la necessitat de ser compromesos amb el nostre entorn. Hi posem tots els esforços i ens sabem satisfets si acaben en petits gestos.

Entre d'altres el DIA DEL MEDI AMBIENT. El divendres 18 de març a partir de les 10.15 els alumnes d'ESO han participat d'activitats i tallers que els acostaran al nostre entorn, als bons hàbits, hàbits saludables, a la mateixa natura, a capturar petites meravelles de l'entorn na-

tural, a ser testimonis de la manca de civisme, del que ens pot oferir la riera, els boscos, passejar per un espai lliure de vehicles de motor... i de molt més!

Aprofitem per agrair la tasca de tots aquelles persones que ho fan possible i molt especialment al Comitè mediambiental del centre, alumnes que durant tot el curs han treballat incansablement per ser escola verda i que ara ens donen de manera desinteressada la seva col·laboració per desenvolupar les activitats de la jornada del medi ambient.

Esperem que aquesta ocasió serveixi per prendre consciència del nostre entorn i de la necessitat de preservar-lo.

Apadrinament digital

■ Ivan Vilalta Jou

Els alumnes de 1r ESO estem fent unes aplicacions per a tauletes tàctils, però no són unes aplicacions normals sinó que les estem fent per un objectiu. Ho volem fer per la gent gran del casal d'avis de Santa Coloma de Farners. La finalitat de tot això, és que la gent gran es pugui distreure i aprendre mitjançant les noves tecnologies; els hi ensenyarem com funcionen les tauletes tàctils i els nostres jocs. Uns quants exemples en sèrie: un memori, un sudoku, les set diferències, un cercle de preguntes (pasa-palabra)...

I ara ve la part difícil, d'on traiem els diners per comprar les tauletes tàctils? Rumiant una bona estona vam tindre un parell d'idees que ens podria fer guanyar quatre calerons: primerament amb l'ajuda de la Mònica Sánchez em fet uns clauers a l'aula de tecnologia els quals tenien les lletres A i D; que són les inicials de Apadrinament Digital. Amb quatre fustes ben tallades, un pot d'esprai i molta originalitat n'em fet molts i els hem vengut a tothom que passava per allà. També hem fet unes roses amb l'Àngels Camarena. Fetes amb paper de diari, cinta adhesiva i un pot d'esprai verd i vermell per donar el color. Després de fer milers de dobles al paper de diari, les em vengut cadascuna a 1 €.

Apart dels alumnes de 1r ESO, també volem donar les gràcies a tothom que ens està ajudant a enllestir el nostre projecte. En especial a la Mònica, l'Àngels i els alumnes de 4rt ESO que han col·laborat gestionant aquesta pàgina web que ens permet la comunicació dels padrins/es (nosaltres) i els apadrinats (gent gran). Per això us demanem la vostra col·laboració tan com comprant clauers o entrant a l'enllaç següent i escriguen un comentari.

<https://sites.google.com/site/apadrinamentdigital1x1/home>

Encara que fer les aplicacions, i aconseguir les tablets, sigui molt difícil, nosaltres ho aconseguirem amb la vostra ajuda!

Activitats del centre

Impressions de Cracòvia

Els alumnes de 4t ESO, no tots, no més els que hi eren i / o van poder el dia en què es va fer, ens han fet arribar quatre ratlles amb les seves impressions del viatge de final de curs a Cracòvia.

Aquí les teniu!!!

Maria: Pensava que seria molt pitjor, ja que no estava gaire informada d'on anàvem, però és una ciutat molt maca i tenen molt per visitar.

Sol: Auschwitzem va semblar molt impactant. Les exposicions i les explicacions del guia, em van fer-ho veure amb uns altres ulls.

Olga: Tot i que l'hotel era millorable, l'ambient entre els companys era immillorable.

Quim: La ciutat, des del meu punt de vista, era de les més boniques que he vist, i la part més impactant va ser el camp de concentració.

Laura: No m'imaginava que fos una ciutat tan impactant i trista. Em va agradar molt i les activitats estaven molt organitzades, la millor, sens dubte, Auschwitz.

Anna: L'únic inconvenient que he pogut treure del viatge ha estat que cada dia teníem sopa per menjar. La majoria no eren dolentes, però era molt monòton. He viscut una experiència molt positiva, tant per part dels amics i companys com pel lloc visitat.

Ari i Eli: Per parlar de l'experiència en si, diríem que ha estat un viatge inoblidable. Per a nosaltres, el millor i que més ens ha impressionat ha estat el camp de concentració d'Auschwitz, que ja només d'entrar, deia "El treball et fa lliure". Com a inconvenients principals, destacaríem el menjar, ja que cada àpat incloïa sopa, i les excessives hores de bus.

Sara: Tot i el fred de la ciutat de Cracòvia, aquest viatge ha estat una experiència remarcable. Ha servit per unir més tot el curs de 4t i l'estada a la ciutat encertada.

Alexandra: Sens dubte aquest viatge ha servit per ajuntar-nos més tots amb tots, i tornar a parlar amb gent que ja no ens fèiem. Una experiència que espero tornar a repetir a 2n de Batxillerat.

Jesmyl: Tot i l'espant de no saber com seria, m'ha agradat molt el viatge i el poder conèixer més a les persones. Espero repetir.

Wero: El viatge m'hà agradat molt i mai oblidaré aquesta experiència, que ens ha servit per fer-nos més amb tots. El que no em va semblar bé va ser que algunes persones fessin totes les queixes cap a mi només pel fet de ser de Polònia.

Ivan: Per mi ha sigut una experiència que no oblidaré mai ja que vaig veure llocs espectaculars i m'ho vaig passar molt bé.

Arnau Mas: Va ser una experiència molt bona, vam visitar moltes coses interessants com Auschwitz que em va impactar molt. No em va agradar l'organització del viatge perquè a les nits no sabíem on anar.

Raluca: Ha sigut una experiència inoblidable que ens ha servit per conèixer més entre tots. Tot i dormir 2 o 3 hores diàries no se'ns va acabar l'energia i vam disfrutar molt del viatge.

Alin: Aquest viatge ha sigut una experiència memorable. Els llocs que vam visitar eren molt bonics i, per sort, als busos s'hi podia dormir molt bé.

Gerard: Ha sigut un viatge increïble, és una experiència que un mai oblida. Visitar llocs com Auschwitz o la ciutat de Cracòvia ha sigut "amazing". Sens dubte una gran experiència. (:

Davide: En general, el viatge m'ha agradat molt. La ciutat de Cracòvia és molt maca i té bons llocs per visitar. A més la visita a Auschwitz i a Zakopane van estar molt bé. Tot i això trobo que l'organització no va ser gaire bona i els menús no em van agradar gaire.

Silveri: Una bona manera de gastar temps i diners en una destinació la qual crec que mai hauria visitat. En resum, un bon viatge excepte el menjar, com sempre.

Derek: A mi el menjar em va agradar bastant i els carrers estaven molt nets.

Anna Cornellà: Segons el meu punt de vista, el menjar es podria millorar. Les visites estaven molt ben organitzades i eren molt interessants.

Robi: A mi, personalment, m'ha agradat bastant, però amb el tema del menjar, massa cogombre pel meu gust.

Ruben: Per la meua part, Cracòvia és un país molt bonic, tot molt cuidat i ben net. El que no em va agradar va ser el menjar, sempre sopa.

Diego: Segons la meua opinió, el que em va sorprendre de Cracòvia és que estava molt net tot i també que el menjar era molt dolent.

Fran: Per mi el menjar em va disgustar bastant, però per la resta fantàstic, tot molt ben organitzat i els carrers molt nets i tot perfecte.

Naiara: El viatge a Cracòvia em va semblar una experiència molt bonica i irreplicable! Em va tocar molt la visita a Auschwitz, val la pena l'espera a l'autobús.

Anna Castilla: Cracòvia en general em va agradar, tot i que menjar cada dia sopa em va impactar. El camp de concentració d'Auschwitz també és un punt que cal destacar perquè em va impressionar.

Marina: El viatge a Cracòvia no va estar del tot malament però crec que no estava gaire planejat.

Carla: El viatge a Cracòvia, sense tenir en compte l'organització que hi havia per buscar llocs on sortir a la nit, va ser bonic i únic.

Cristina, Júlia i Esther: El viatge a Cracòvia va estar molt bé!!!! Ens vam divertir moltíssim i tornaríem a repetir.

Héctor: El millor del viatge va ser el dia de la neu i la guia.

Lucian: El que més em va agradar va ser la visita a Auschwitz i la història.

Pei: El viatge a Cracòvia em va agradar molt, però no ho tornaria a repetir. Cada dia sopa era dur...

Activitats del centre

DEL F Scolaire

Aquest curs 2015-2016 ha estat el primer any en què l'institut de Santa Coloma ha presentat alguns dels seus alumnes al DEL F Scolaire B1. Fins ara només havien participat en els exàmens del DEL F A2 i aquesta vegada hi ha hagut 7 atrevits, sis de 1r de Batxillerat i una de 4t d'ESO que s'hi han presentat.

Van fer la primera part de l'examen (CO, CE i PE) el dimecres 20 d'abril a l'institut Montilivi i la segona part (PO), la producció de l'oral, el dia 11 de maig.

Sabrem els resultats cap a finals de juny.

Bonne chance!!!

Jornada de Portes Obertes 2016

L'Institut de Santa Coloma de Farners va organitzar el **dissabte 30 d'abril de 2016, de 10 a 13**, la **Jornada de Portes Obertes** per tal de donar a conèixer el centre, l'oferta dels ensenyaments que s'hi imparteixen, les instal  lacions i els recursos educatius.

Em el programa hi havia tot un seguit d'activitats, informacions i exposicions.

Com ja és habitual, les visites al centre van estar guiades per alumnes que aquest curs acadèmic fan 1r d'ESO.

També els pares i visitants van poder gaudir de la representació dels protagonistes del *Llibre de les b  sties*, de Ramon Llull, treballat al llarg del curs 2015-2016, i també hi va haver durant el matí una actuació musical de cançons de *Camina Burana*, de Carl Orff, per part dels alumnes de l'  rea de música.

Activitats del centre

Més Ramon Llull

Tant a les fotos de les màscares com en les dels titelles són els nois i la noia del grup de 1r de suport psicopedagògic.

Titelles i màscares dels animals del *Llibre de les bèsties* d'en Ramon Llull, llegit a les classes de català.

Activitats del centre

Des de Visual i Plàstica ens arriben aquestes imatges de l'alumnat treballant per Sant Jordi i els cartells de 4t del 1r concurs de cartells. L'ars combinatòria de Llull ens la van demanar des de matemàtiques, i els alumnes de 3r ho han treballat amb el suport dels de 4t.

L'alumnat de 1r va fer roses de paper.

Activitats del centre

Velo-Bici una experiència fantàstica!

■ Guillem Sanchez Roma

Fa ja unes setmanes que vaig estar a la magnífica illa de Menorca junt amb els meus companys del curs de 3r. Em va captivar amb tota la vegetació que hi ha i, sobretot, amb les platges verges que aquí a la península no hi són; aquelles cales amagades que per arribar-hi s'ha de baixar per la muntanya, aquells penya-segats que l'envoltaven dins de l'aigua, aquella sorra fina plena de closques de petxines i aquella meravellosa aigua cristal·lina que arribava fins la sorra. Tots els paisatges són difícils d'oblidar. És magnífic, tantes platges, festes, bona gent, i bons camins per fer esport i que et descobreixen una mica més la bellesa de Menorca. És una illa única. S'ha de visitar.

Des de fa uns anys, l'institut de Santa Coloma participa en un intercanvi d'alumnes amb un institut de l'illa de Menorca que consisteix a fer diverses rutes en bicicleta amb tots els participants, tant a la comarca de la Selva com a l'illa de Menorca. En aquesta edició, hi he pogut participar amb moltes ganes ja que sempre fa il·lusió conèixer gent que viu lluny de tu i aquest tipus d'activitat ens han ajudat a reforçar el companyerisme.

Amb aquest escrit vull expressar l'opinió i gratitud per tots els que han participat en l'organització del velo-bici ja que com he dit aquesta experiència ha estat molt bona per a conèixer gent nova i per reforçar els llaços amb la gent del teu poble. A més a més, també m'ha servit per conèixer-me més i per saber fins allà on puc arribar. Estic molt content que l'institut hagi tirat aquest projecte endavant ja que fa uns quants anys que es fa i espero que els meus companys d'altres cursos puguin seguir disfrutant d'aquesta experiència de la qual tots els participants hem gaudit. També voldria agrair la col·laboració dels pares i mares de tots per l'esforç que han fet no només per acollir una persona o dues a casa seva sinó també per portar-nos allà on fos per poder fer més pinya entre nosaltres.

En definitiva, considero que aquesta ha estat una experiència inoblidable i recomano a tothom que tingui l'oportunitat de participar-hi, doncs que ho faci, ja que l'experiència és molt enriquidora i espero que ens propers anys es pugui continuar organitzant aquest tipus d'activitat.

■ Olga Massaguer

Quan la nostra filla ens va dir que tenia intenció d'apuntar-se al velo-bici, el primer que vam pensar va ser: *Però si no agafa la bicicleta ni per anar pel poble!*. Però era tanta la il·lusió i les ganes que mostrava, que vam decidir que tirés endavant. Era la seva decisió!

Després van venir dies dubtosos, en els que no sabíem si hi podrien anar tots pel gran nombre d'alumnes que s'hi havien apuntat, les primeres reunions, els nervis, la il·lusió... i sense saber-ho vam començar a formar part d'una activitat que no només era per als nostres fills i filles.

Suposo que la visió que podem tenir els pares que ho hem viscut per primera vegada, és molt diferent d'aquells que ja ho han passat, però la veritat, és que ens va sorprendre la forma que anava prenent tota la història, la implicació dels mestres responsables i el treball que s'anava fent.

Per als nostres fills, els ha suposat un treball d'esforç, solidaritat, companyonia, respecte, que és del tot impossible poder treballar en el dia a dia dins les aules.

Conèixer gent d'altres llocs, amb altres formes de fer, de veure les coses, de pensar, amb altres valors... conviure amb ells dues setmanes intenses on s'han hagut d'ajudar, esperar, animar-se per poder aconseguir una fita, per poder aconseguir arribar al destí proposat, els ha provocat un despertar a la realitat, a la vida mateixa, adonar-se que no tot és fàcil, però que l'esforç té una recompensa i que treballant en equip el resultat és gairebé perfecte.

I a nosaltres, els pares, ens hem vist obligats a establir relació amb les famílies menorquines, una relació, que en el nostre cas va ser intensa compartint les històries, fotografies, anècdotes del dia a dia i que ha acabat amb una bona amistat que tenim clar que no deixarem de banda. Igual que els nostres fills han fet un gran grup, fort, compacte que tampoc deixaran de banda.

Activitats del centre

Intercanvi a Samatan

■ Cristina Juanhuix

Dels dies 2 al 7 de maig els alumnes de 2n d'ESO i alguns dels de 3r d'ESO de l'institut que fem francès vam estar a Samatan, un poble de menys de 3000 habitants situat al departament dels Gers, al sud-oest de França. Ens vam allotjar a la casa del corresponent francès/a que ja va venir a casa nostra el passat mes de març.

Vam marxar el dilluns 2 de maig a les 9:00h de l'institut. El viatge se'n va fer llarg, ja que eren unes 5 hores de trajecte, però vam parar a esmorzar i, més tard, a dinar. Finalment, a les 14:30h vam arribar a l'institut François de Belleforest de Samatan. Estàvem molt nerviosos per tornar a veure els nostres corresponents. Després de saludar-nos vam anar al pati de l'institut on vam poder explicar-nos moltes coses i alguns també jugar a futbol. A les 16:30h les famílies ens van venir a buscar i ens van portar a casa. No tothom vivia a Samatan, també hi havia gent que vivia a pobles del voltant. Els pares i el germà petit de la meua francesa van ser molt simpàtics i amables amb mi des del primer moment. Al vespre la meua corresponent em va portar a fer una volta per Samatan i em va ensenyar una mica més el poble.

El dimarts 3 al matí els catalans vam anar d'excursió tot el dia. Al matí anàrem al *Cité de l'Espace*, un parc temàtic dedicat a l'espai, i a la tarda vam anar a visitar el centre de Toulouse. Una professora de l'institut de Samatan ens va fer de guia i ens va portar als llocs més emblemàtics de la ciutat: el capitolí, la plaça del capitolí, el pont de St Pierre, la basílica de Saint-Sernin, i d'altres. Aquest mateix dia al vespre, ens vam reunir tots els catalans i els francesos a la sala de festes de Samatan on l'alcalde ens va fer una recepció i ens va donar la benvinguda. Després d'això vam fer un pica-pica tots junts.

El dimecres al matí vam fer dues hores de classe amb els francesos. Ens van repartir en petits grups i ens van distribuir per les aules de l'institut de Samatan, on cadascú va haver de fer la matèria que li havia tocat. Més tard, vam fer activitats esportives junt amb els corresponents francesos de l'any passat. En acabar, a les 11:30h, vam haver de dinar, sense gana, ja que encara no estàvem acostumatats a l'horari francès. A la tarda vam anar a Auch on també un professor ens va fer de

guia. Auch és una ciutat més petita que Toulouse amb molt d'encant i amb unes vistes molt boniques. Vam visitar la catedral de Santa Maria, l'Escala Monumental i la torre d'Armagnac, entre d'altres.

El dijous vam passar el dia en família. Cadascú va anar a llocs diferents. La meua família em va portar, al matí, al *Parc Animalier des Pyrénées*, i a la tarda, a Lourdes. Em vaig entendre molt bé amb la família i va ser una experiència inoblidable.

El divendres al matí vam estar descansant a casa i després de dinar vam fer activitats esportives tots junts. I al vespre, ens van organitzar una festa de comiat amb música i pica-pica.

Finalment, el dissabte 7 al matí vam marxar de Samatan. Ens feia molta pena marxar perquè ens ho havíem passat molt bé i no sabíem quan els tornàrem a veure.

En resum, va ser un intercanvi extraordinari que esperem que algun altre dia puguem repetir. Vam millorar molt el nostre francès i ells el seu espanyol, ahora que ens vam fer amics i ens ho vam passar genial. Les activitats van estar molt ben organitzades i les famílies ens van acollir amb els braços oberts.

Activitats del centre

Sortida 2n Religió

■ Miquel Bellvehí Massaguer

El dia 12 d'Abril, els alumnes de religió de 2n d'ESO vam anar a la tan esperada sortida de religió. La sortida consistia en fer una visita guiada a la Sagrada Família, una de les catedrals més famoses del món. Realment, crec que no podíem haver anat a un lloc més representatiu.

Com a cada sortida, primerament ens trobàrem a l'institut, on es feien els recomptes, s'anaven a buscar els picnics, s'adjudicaven els autobusos... En pujar al bus, ningú ens podia treure una hora de viatge, que la majoria vam passar jugant, xerrant o fins i tot dormint. Va ser arribar i moldre, només baixar del bus, ens vam dirigir cap a la Sagrada Família on, després de fer una mica de cua, ens van fer passar en una sala. Allí la guia se'ns va presentar i ens va donar unes tauletes digitals, auriculars i càmeres per a que la poguéssim sentir millor i perquè féssim unes activitats relacionades amb el temple. La visita va ser dividida en quatre parts. Primer, a la mateixa sala, vam fer les activitats sobre els orígens. Per exemple, ens van explicar les èpoques més pròsperes i les més dolentes del temple. També ens van informar sobre el que suposà la mort d'Antoni Gaudí. Després ens vam dirigir cap a la Façana de la Passió, on també vam fer les activitats i vam escoltar la seva explicació. És una façana que ens mostra el sofriment de Jesús en els seus últims dies. Llavors, vam entrar dins del temple, la part més majestuosa segons la meua opinió (almenys per ara). Crec que és espectacular per les llums de colors que entren pels vitralls, per l'altura dels seus pilars i per la increïble idea d'estar sota d'unes torres precioses i imponents. Altre cop, vam fer una sèrie de fotografies i activitats després d'escoltar el que ella deia. Finalment, vam anar a la Façana del Naixement, una de les més impactants. Tal com indica el seu nom, ens mostra el naixement de Jesús. En acabar la visita, ens deixaren uns 10 o 20 minuts per acabar d'inspeccionar la catedral on, vam descobrir racons dels quals

ningú en parla. Sortint, vam passar pel museu de maquetes fetes per Antoni Gaudí.

En sortir, crec que tothom es va quedar amb un bon gust de boca. Anàrem a dinar i seguidament tornàrem a Santa Coloma, amb una mica més de cultura.

Activitats del centre

I Cicle de Música Estable de Santa Coloma de Farners

Durant el primer semestre de l'any 2016 l'Ajuntament de Santa Coloma de Farners ha organitzat el primer cicle de música estable a l'Auditori Municipal. Gràcies a la seva col·laboració, diversos alumnes de 4t d'ESO han acudit a alguns dels concerts i, a banda d'exposar a classe la seva experiència, han redactat uns comentaris per a la matèria de Llengua Anglesa. Vet aquí les seves cròniques.

Dissabte 27 de febrer (21 h) a l'Auditori Municipal

Actuació de **Dani Nel-lo**, que presenta el treball *Sax-O-Rama*.

"The concert I went to was in Santa Coloma's theatre, on a Saturday night. The average age of the audience was about 45 years old, so we were the youngest ones" (P. Amat)

"In the theatre there were a saxophone, a bass guitar, drums and an electric guitar" (C. Romeu)

"Dani Nel-lo is a saxophonist and former member of Los Rebeldes" (A. Peipoch)

"The names of the songs sounded funny to us because they were quite weird, such as Patata Fever or La cobra vs McCann" (P. Amat)

"The group was dressed up in a western way. They wore a red T-shirt with a tie and Dani Nel-lo was the one who stood out more because he was wearing a green shirt" (A. Peipoch)

"The concert was fun and there were songs that made me feel good and made me dance" (C. Romeu)

"I recommend to everybody going to this concert, specially if they like rock music. Dani Nel-lo is a musician unknown but he has a lot of talent with his saxophone" (A. Mas).

Uns alumnes de 4t d'ESO amb el saxofonista Dani Nel-lo

Dissabte 5 de març (21 h) a l'Auditori Municipal.

Actuació d'**Àniam**, que presenta el treball *"L'ull"*.

"They were five musicians, two of them played the guitar, one played the keyboard, the other the bass guitar and the last was the singer" (M. Esquiaga)

"The concert was quite long, they were playing for almost two hours" (A. Pascual)

"When the concert started, everybody was in silence, but in ten minutes all the people started to talk. They were very noisy" (J. Argemí)

"You will enjoy it if you like that type of music and you want to be relaxed in the theatre but not if you want to have fun with your friends" (M. Esquiaga)

"I didn't like the concert because the songs were too slow and boring. I won't come back again" (M. Valderas)

"They also had some words for the refugees. I found that very appropriate to the situation and I agreed with them" (A. Pascual)

Dissabte 9 d'abril (21 h) a l'Auditori Municipal.

Concert del **Meraki Ensemble**, amb el treball *"Cançons de Troia"*.

"Meraki Ensemble is a group of five musicians and an actress. It reminds me to a musical because the story that the girl tells is mixed with music" (P. Ribas)

"In my opinion the concert wasn't very good, because I couldn't understand very well the story because one girl was so many characters with different lives and it was very difficult to understand what was happening and which story she was telling us" (N. Chorrero)

Diumenge 22 de maig (19 h) a l'Auditori Municipal

7 de Cinema, amb la projecció de *The Kid*, de Charles Chaplin.

"I thought that it would be horrible, but it was fantastic; rather than a concert it was a comedy movie in black and white with some musicians playing live" (O. Albets)

"Then six musicians went out and go to the stage. Suddenly, they started to play songs with different instruments. While they played, they put to us a movie" (G. Salvi)

"The film was about a man, Charles Chaplin, who found a child left on the street" (G. Salvi)

"I really recommend to see this film because it made me laugh a lot" (O. Albets)

Portada de la presentació feta a classe de l'espectacle de 7 de Cinema amb la projecció de *The Kid*

Activitats del centre

Celebrating Shakespeare

Last April 23, 2016 marked the 400th anniversary of the death of one of the most famous and prolific writers in the history of English, William Shakespeare. All around the world people were celebrating his life and work. Our school also wanted to join the celebrations and as a way to commemorate it several activities and tasks were carried out by different ESO students.

One of the ones we would like to highlight in this article is the creation of a mural with some of the Bard's most famous quotes by 3rdESO students. Since his cultural, linguistic and literary legacy is without parallel, we wanted to explore some of the wise expressions that the modern English language has inherited from his works. Bearing this purpose in mind, the teacher picked some quotes and for each one of them students were asked to provide a definition, an example of use and the play where the quote came from. Once the research was done, the task was to illustrate their work in

a way that was as visually attractive as possible and share it with the rest of the school. And then the mural was born and hung on one of the school walls so that all school members could enjoy its reading when passing by.

Have you ever wondered how many expressions used in everyday English were first popularized by Shakespeare? Next is a sample of the students' work. Enjoy reading them!

1. I must be cruel, only to be kind. (Hamlet)	Definition: You say that when you do something for someone that will upset them but you know it will help them. Example: <i>I've decided to stop buying sweets to my friends because they're gaining weight, so I must be cruel to be kind.</i>
2. I have not slept one wink. (Cymbeline)	Definition: To not sleep at all. Example: <i>I was so excited last night that I <u>didn't sleep a wink</u>.</i>
3. It's all Greek to me. (Julius Caesar)	Definition: Something that you say when you don't understand something that is written or said. Example: <i>I've tried reading the manual but <u>it's all Greek to me</u>.</i>
4. Love is blind, and lovers cannot see. (The Merchant of Venice)	Definition: If you love someone you cannot see any faults in that person. Example: <i>Jill: I don't understand why Joanna likes Tom. He's inconsiderate, he's vain, and he isn't even good-looking.</i> <i>Jane: <u>Love is blind</u>.</i>
5. No legacy is so rich as honesty. (All's Well that Ends Well)	Definition: It means that we should tell the truth and not tell lies. Example: <i>You shouldn't tell lies to your mother. As they say, "<u>No legacy is so rich as honesty</u>."</i>

Activitats del centre

6. The course of true love never did run smooth. (A Midsummer Night's Dream)	Definition: When people are in love with each other, they often have to overcome difficulties in order to be together. Example: -My love is going to live to New York and I have to stay here. -The course of true love never did run smooth.
7. Pleasure and action make the hours seem short. (Othello)	Definition: When you are doing an activity that you love, the time passes faster. Example: Claudia thinks that zumba lessons pass fast. It is true that <u>pleasure and action make the hours seem short</u>.
8. All that glisters is not gold. (The Merchant of Venice)	Definition: Not everything that is shiny and superficially attractive is valuable. Example: Hollywood may look like an exciting place to live, but I don't think you should move there. <u>All that glisters is not gold</u>.
9. Nothing will come of nothing. (King Lear)	Definition: You will gain nothing if you invest nothing. Example: Jack: I always fail in the exams and my mum gets angry. Julie: If you don't study, you won't pass. <u>Nothing will come of nothing</u>.
10. In the twinkling of an eye (The Merchant of Venice)	Definition: Something that happens very quickly. Example: Microprocessors do the calculation <u>in the twinkling of an eye</u>.

Activitats del centre

Obra de teatre a l'Auditori de Santa Coloma de Farners: Frozen, Peter Pan i sessió de pallsos

■ Maite Cruz

Els dies 26 i 27 d'abril les alumnes de 1r de TEI de l'institut de Santa Coloma de Farners van representar una obra de teatre dirigida als nens i nenes d'Educació infantil de les escoles: Sant Salvador d'Horta, La Salle i Castell de Farners, i de les llars d'Infants: Miraculosa, Mainada i Tabalet.

A través del seu currículum al Mòdul 5: Expressió i comunicació, les alumnes treballen diversos llenguatges: gestual, postural, musical... que porten a terme en una sessió de pràctiques en la representació teatral a l'Auditori de Santa Coloma de Farners.

Com cada any resten molt satisfets dels resultats, tant per la representació, com per la participació dels nens i de les nenes.

Activitats del centre

VISITA a Mª Antònia Canals al GAMAR amb les alumnes de 1r de TEI el passat 6 de maig

Mª Antònia Canals, de 84 anys, actualment dirigeix el centre d'investigació GAMAR a la UdG i treballa en la innovació i recerca de les matemàtiques.

El **gabinet GAMAR** (Gabinet de Materials i de Recerca per a la Matemàtica a l'Escola) va ser creat l'any 2001, a partir de la dotació del Premi Jaume Vicens Vives a la Docència Universitària a **M. Antònia Canals**, professora emèrita de la Universitat de Girona. Es troba ubicada a la Biblioteca del Barri Vell, i és considerat com a "estructura de recerca" i com a centre de documentació i assessorament per als professionals de l'educació de les matemàtiques a l'escola en les etapes infantil, primària, i 1r cicle de secundària.

A la nostra visita amb les alumnes de 1r de TEI, i quan comença la seva explicació, ens demana que li acostem els seus materials didàctics de les prestatgeries, que té perfectament classificats. Hi ha molta diversitat: figures geomètriques, de colors i formes, de paper, plàstic o fusta, molts són elaborats o reciclats.

Podem trobar tres tipus de material:

1-Per a **PENSAR**: lògica, càlcul, per madurar la capacitat de pensar, raonar, deduir.

2-Per a **GENERAR CONCEPTES**:

- **La Màquina de sumar, de restar...**s'aprèn el concepte, però no amb l'operació escrita, i els nens han de tenir una mínima capacitat de comptar.
- **A P4 els jocs amb suport gràfic**, amb l'objectiu de "fer pensar": Joc del "Si i del No"; "Joc de la I" (amb cordills i peces de forma-color); "Joc del tot i la part".

3-Per a **CONSOLIDAR**. Puzzles, jocs geomètrics,...

Segons la Mª Antònia: "Els alumnes han de disfrutar en l'aprenentatge de les matemàtiques". Les matemàtiques no són una qüestió d'aprenentatge mecànics i funcionals, sinó que es tracta d'una educació conjunta del pensament i de la pràctica arrelada a la vida, que incideix en la formació global de la persona, i per això incideixen en els aspectes emocionals, de motivació i actituds.

Activitats del centre

Projecte d'atenció a la infància

■ Maite Cruz

El passat divendres 27 de maig, els alumnes de segon del cicle formatiu d'educació infantil van posar en pràctica el seu projecte d'atenció a l'infància (PAI) a la Plaça Farners. La temàtica d'aquest curs "Els 100 llenguatges del nen" està basat en la metodologia de Loris Malaguzzi.

Aquest projecte consisteix en realitzar un conjunt d'activitats lúdiques desti-

nades a tots els infants de P2, P3, P4 i P5 de les escoles infantils de Santa Coloma (Castell de Farners, Sant Salvador d'Horta, La Salle, i les Illes d'Infants: Miraculosa, Tabalet i Mainada)

Durant les primeres hores, la plaça Farners es va anar transformant, i es va anar convertint en un escenari màgic, on els infants van poder gaudir d'espectacles i tallers.

Així transmeten l'experiència del PAI alguns dels alumnes:

"Va arribar el gran dia, tothom estava nerviós, i ens animàvem uns als altres. Però quan vam arribar els infants i en començar a dur a terme les primeres activitats, la diversió i l'aprenentatge mutu va anar guanyant terreny i el temps va passar volant"...

"Realitzar el treball del PAI ha estat una feina on hem hagut de posar molt esforç, imaginació, creativitat i molt d'entusiasme, ... I ens sentim molt satisfets pel resultat"...

"Els meus sentiments envers el PAI han estat molts, no pensava que un projecte pogués arribar a provocar tant d'estrès i a la mateixa vegada satisfacció; També és una sensació de nostàlgia, ja que deixes enrere una etapa de la teva vida amb persones que s'han convertit en importants".

... "Durant aquest temps, hem sentit diverses emocions i sentiments, principalment nerviosisme i preocupació, però en la pràctica se'n va, i t'n'adones que el més important són els infants".

... Només em queda donar les gràcies a tots, als companys de la classe, als professors que van saber des de el principi que tot sortiria genial, i les companyes de primer, per venir i donar-nos suport. MOLTES GRÀCIES.

Cuina i cuiners

■ Guillem Agell

Recepta de gaspatxo de síndria

Ingredients

500 grams de síndria	Oli d'oliva
500 grams de tomàquets madurs	500 ml d'aigua freda
1 pebrot verd	Molla de pa
All	Sal
Vinagre	

Elaboració

1. Talleu i peleu la síndria. Renteu els tomàquets, el pebrot verd i el gra d'all.
2. Barregueu la mescla amb oli d'oliva, aigua, molla de pa remullada en aigua i una mica de vinagre de Xerès. Tritureu-ho tot amb la batedora.
3. Rectifiqueu de sal i serviu-ho fred.

Sorbet de cacau

Ingredients

20 grams de cacau pur en pols
220 grams de xocolata negra
220 grams de sucre
75 grams d'aigua

Elaboració

1. Fer un xarop amb el sucre i l'aigua.
2. Ratllar la xocolata i fora del foc afegir-la amb el cacau i remenar tot fins que quedi ben dissolt.
3. Posar al foc i escalfar fins 85°C.
4. Colar i deixar refredar fins a 2°C.
5. Posar a la geladora.

Tiramisú

Ingredients

Pel pa de pessic:

200 grams de rovell d'ou
360 grms de clares d'ou
220 grams de sucre
125 grams de farina fluixa
125 grams de maizena
Aigua

Mousse de mascarpone:

500 grams de mascarpone
80 grams de sucre
4 ous
40 grams de vi marsala
8 fulles de gelatina
Aigua
Cafè exprés fort

Elaboració

1. Tamisar la farina i la maizena juntes perquè es barregin bé.
2. Batre els rovells amb 2/3 del sucre i l'aigua.
3. Batre les clares a punt de neu, afegir-hi 1/3 del sucre restant i posar a punt de merenga.
4. En el recipient amb els rovells, afegir-hi la merenga i incorporeu la barreja de farina i maizena, a la vegada que es barreja l'emulsió amb l'espatula de sota cap amunt i girant.
5. Aplicar amb mànega llisa sobre plaques de forn.
6. Fer el xarop (aigua i sucre) 50%
7. Separar les clares dels rovells.
8. Amb les clares i el xarop fer una merenga italiana. (Merenga italiana: Muntar en conjunt el xarop i les clares ja a punt de neu)
9. Barregar bé els rovells, el mascarpone i el Marsala.
10. Afegir la merenga i barregar-lo tot en forma d'emulsió + gelatina
11. Muntar el pastís, bescuit cafè, mousse, bescuit cafè, mousse en forma de cel ras. Guardar nevera al menys 6 h.
12. Empolsar amb cacau en pols pur.

